ΑΝΑΡΕΣ

Τεύχος #6
χωρίς αντίτιμο

Θεσσαλονίκη
Φλεβάρης 2003

... είναι το πέρασμα στο αστυνομικό κράτος σύντροφοι.

Είναι καιροί των **περασμάτων**. Για "αυτούς" αλλά και για "εμάς". Η ελλάδα της μεταπολίτευσης, η λεγόμενη ψωροκώσταινα, *περνάει* στην ελλάδα που συγκλίνει με την ΕΕ στους δείκτες, στους αριθμούς, στο νόμισμα (...υπολείπονται οι μισθοί -αλλά ουπς, αυτό είναι λαϊκισμός), θεσμικά, στην αντιμετώπιση της "τρομοκρατίας"... Ή η εκδίκηση της δημοκρατίας *περνάει* στη δημοκρατία της εκδίκησης όπως γράψανε κάποιοι σύντροφοι. Προφανώς χωρίς καμιά διάθεση να υπερασπιστούμε, το σοσιαλδημοκρατικό κράτος δικαίου *περνάει* στο αστυνομικό κράτος. Το βλέπεις παντού: εάν το προηγούμενο "ευχαριστούμε που δεν καπνίζετε" μιλούσε στη σοσιαλδημοκρατία, τώρα προστάζει το "απαγορεύεται το κάπνισμα" του κράτους -αστυνόμου. Η κοινωνία της επιτήρησης *περνάει* στην κοινωνία του ελέγχου. Η πλήρης υπαγωγή της εργασίας υπό του κεφαλαίου, θα συμπλήρωναν οι μαρξιστές. Οι αστικές ελευθερίες και τα δικαιώματα *περνάνε* στην "ασφάλεια uber alles". Εάν στην κατοχή κάποιοι προσπαθούσαν να πείσουν ότι "οι γερμανοί είναι φίλοι μας" τώρα τα ντόπια αφεντικά προσπαθούν το "οι αμερικανοί είναι φίλοι μας". Η αλήθεια είναι βέβαια ότι τόσα έξοδα έκαναν CIA, FBI και Scotland Yard του τελευταίους μήνες σ' αυτόν τον τόπο...

Το "αθώος μέχρι την καταδίκη" και το "ένοχος, ένοχο ου ποιεί" τώρα *περνάει* στο ένοχος έτσι ή αλλιώς και στο ευεργετικές ρυθμίσεις του τρομονόμου. Θέλαμε να αποφύγουμε ένα τεύχος με κείμενα σχετικά με το ένοπλο μόνο. Κυρίως γιατί μας φαίνεται πολιτικά απόμακρη η λογική του. Οι συλλήψεις όμως του τελευταίου εξαμήνου, τα λευκά κελιά, όλη αυτή η τρομοφλυαρία των ΜΜΕ -τα αντιληφθήκαμε ως σημεία του *περάσματος* σε άλλη εποχή. Περισσότερα όμως, καθώς και κριτική σε ένοπλες απόψεις και οργανωτικές δομές, στο κείμενο λίγο παρακάτω.

Ο πόλεμος στο ιράκ. Το απύθμενο θράσος της διεθνοποιούμενης κυριαρχίας. Αλλά και η αναγκαιότητα της για warfare. Κομβικό και ευαίσθητο της σημείο και άρα η αντίσταση στους πολέμους ενίοτε μπορεί να παίρνει και αντικυριαρχικό χαρακτήρα. Εμείς οργανώνουμε την αντίσταση μας σ' αυτόν τον πόλεμο με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μέσα από τη "συνέλευση αναρχικών ενάντια στην ειρήνη και τον πόλεμο των κυρίαρχων" (www.geocities.com/aenantia). Για τον πόλεμο όμως και για την οργάνωση της αντίστασης θα επανέλθουμε σε επόμενο τεύχος.

Τα δεύτερα, στη σειρά, εισαγωγικά στην αρχή αυτού του κειμένου υπαινίσσονται και ένα άλλο πέρασμα. Το "εμείς" δεν είναι αυτό που ήταν κάποτε. Δε φτάνει πλέον. Να κοιτάξουμε πίσω τις διαδρομές του, να το ξαναπροσδιορίσουμε -σίγουρα δύσκολα και αργά αλλά απαραίτητα και σταθερά. Να *περάσουμε* σ' ένα νέο "εμείς". Επιθετικό προς το υπάρχον και ειλικρινές προς τον εαυτό του. Γιατί τίποτα δεν είναι αυτό που ήταν κάποτε. Όλα αλλάζουν και η ώσμωση αυτής της κίνησης δε μας άφησε ανεπηρέαστους- κάποιες πρώτες σκέψεις και συζητήσεις θα σκάσουν μύτη, δειλά- δειλά, σε επόμενο τεύχος...

Αυτά και καλή ανάγνωση.
Τέλη Γενάρη 2003

Υ.Γ. εξαίρεση στο "όλα αλλάζουν" αποτελούν η θυρίδα μας ("για ανάρες" Τ.Θ. 10969, 54101 Θεσσαλονίκη) και η διεύθυνση στο Διαδίκτυο που μπορείτε να βρείτε παλιότερα τεύχη σε ηλεκτρονική μορφή (www.L14.gr στα έντυπα).

το πέρασμα
στο
αστυνομικό
κράτος

ΤΟ πολιτικό ζήτημα των τελευταίων μηνών είναι βέβαια η σύλληψη μελών και μη της "17 Νοέμβρη" και η κράτηση τους σε "ειδικές συνθήκες" -λευκά κελιά ως τη δίκη τους στις αρχές του Μάρτη 2003. Εδώ θέλουμε να επισημάνουμε δύο σημεία σε σχέση μ΄ αυτήν την υπόθεση: που αντιστοιχεί, κατά την άποψη μας, ο αντιεξουσιαστικός λόγος να είναι **απών** και πού να είναι **παρών**, για να καταδείξει το συγκεκριμένο πέρασμα στο αστυνομικό κράτος.

Απών:

Δε μας ενδιαφέρει να εκφράσουμε άποψη για το πώς δημιουργείται μια ένοπλη μαρξιστική ομάδα, για τον ιστορικό της ρόλο, για τα ιστορικά αδιέξοδα της, για την διττότητα της, για τους ιστορικούς κύκλους που κλείνουν κλπ. Εδώ δεν το κάνει η Αριστερά στην ελλάδα γιατί να το κάνουμε εμείς; Η κατάντια της Αριστεράς έχει φτάσει στο σημείο να αρνείται την ίδια της την ιστορία, να αρνείται την πολιτική αντιπαράθεση με το ένοπλο κομμάτι της, να αρνείται να τοποθετήσει ιστορικά αυτήν την τάση και να διαυγάσει τις συνθήκες στις οποίες γεννήθηκε. Εδώ μέλη γνωστών αριστερών ομάδων συμμετείχαν στη "17Ν" και αυτοί το αρνούνται σφυρίζοντας αδιάφορα ή μιλώντας (το παλαιό γνωστό τροπάρι...) για ΚΥΠαντζήδες και για πράκτορες. Με αυτόν τον τρόπο οι θέσεις της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΝΑΡ, μ-λ χώρος) ευθυγραμμίζονται με τις θέσεις του Καρατζαφέρη και του Τράγκα, σιωπώντας για την ουσία. Νομιμοποιούν έτσι τις ειδικές συνθήκες κράτησης, την παραβίαση των βασικών δικαιωμάτων των κατηγορούμενων και τα λευκά κελιά. Είναι λαλίστατοι μόνο όταν δηλώνουν νομιμοφροσύνη κατ' απαίτηση του Κακαουνάκη και του Πρετεντέρη. Αυτή όμως η αδυναμία πολιτικής αντιμετώπισης είναι μέρος ενός ήδη υπάρχοντος αδιέξοδου.`Εχουν φτάσει στο αδιέξοδο αυτό και λόγο της πλήρης υποταγής στο ισχύον θεσμικό πλαίσιο. Από τη μεταπολίτευση και έπειτα -κάποιοι αμέσως και κάποιοι σταδιακά- αποδέχτηκαν το "Καραμανλής ή τάνκς", δηλώνουν με κάθε ευκαιρία τη νομιμοφροσύνη τους στην αστική δημοκρατία, αφορίζοντας οτιδήποτε εξωθεσμικό ως προβοκατόρικο ή αντιδραστικό. Δε θα μπορούσε σήμερα να' ναι αλλιώς. Αλλά το σήμερα έχει μεγάλη σημασία. Θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω...

Αλλά ας αφήσουμε την Αριστερά στα αδιέξοδα της να τα απωθήσει με κανένα κίνημα αντιπαγκοσμιοποίησης. Αυτό που δεν αντιστοιχεί, για μας, σε αντιεξουσιαστικές απόψεις είναι από τη μια να δηλώνουν νομιμοφροσύνη μέσω κειμένων στη γνωστή αστική εφημερίδα και από την άλλη η αμέριστη συμπαράσταση στη "17Ν". Το πρώτο μας φαίνεται τουλάχιστον ύποπτο και δεν ασχολούμαστε παραπάνω για να μη μπούμε σε πιθανολογίες. Από την άλλη όμως μας φαίνεται και πάλι πασιφανές ότι <u>σε επίπεδο αντιεξουσιαστικού λόγου, στόχων και οράματος δεν υπάρχει ούτε υπήρχε ποτέ καμιά σχέση με τα αντίστοιχα προτάγματα της "17Ν"</u>. Είναι πολύ απλό- ας διαβάσει κανείς τις προκηρύξεις τους. Ο λόγος τους είναι αντι-αμερικάνικος, εθνικοαπελευθερωτικός, πατριωτικός. Σ' αυτό δε διαφέρουν από τη συντριπτική πλειοψηφία της υπόλοιπης Αριστεράς. Η άποψη τους ήταν αγώνας μέχρι "*να φύγει ο τελευταίος αμερικάνος από την ελλάδα και ο τελευταίος τούρκος από την κύπρο*". Στόχος τους ήταν η σοσιαλιστική κοινωνία. Δεν πιστεύουμε λοιπόν ότι όσοι δηλώνουν αντιεξουσιαστές και αλληλέγγυοι στην "17Ν" συμφωνούν με τον πολιτικό λόγο των κειμένων τους.

Σέρνεται η υποψία ότι αλλού είναι το ζήτημα στη συγκεκριμένη σχέση αντιεξουσιαστών και "17Ν": στο ένοπλο μέσο που χρησιμοποιούσαν, στην "*κριτική των όπλων*" όπως έλεγε ο Μαρξ. Στην αντίληψη της ένοπλης πάλης ως μετώπου που αποκρυσταλλώνει τον διάχυτο κοινωνικό πόλεμο. Στην απόδοση "*λαϊκής δικαιοσύνης*". Στη γοητεία της ρήξης με το σύστημα που εκφράζεται μέσω του όπλου. Την ίδια άποψη αντιμετωπίσαμε και παλιότερα με την απεργία πείνας στα λευκά κελιά της τουρκίας. Διαφωνούσαν μαζί μας σύντροφοι για την κριτική που γινόταν στα (πρώην ένοπλα) σταλινικά κόμματα -μέλη των οποίων ήταν και είναι οι απεργοί πείνας- με το σκεπτικό ότι αυτοί τότε συγκρούονταν με το τουρκικό κράτος και όχι οι αναρχικοί. Πιστεύουμε δηλ. ότι, τότε όπως και σήμερα με τη "17Ν", αφαιρείται το πολιτικό περιεχόμενο της οποιασδήποτε αλληλεγγύης. Γιατί έχουμε σταθεί αλληλέγγυοι στους απεργούς πείνας στην τουρκία αλλά με έναν κριτικό και διαχωρισμένο λόγο αναδεικνύοντας αυτά που θεωρούσαμε, ως αντιεξουσιαστές, σημαντικά τότε να αναδειχθούν. Στο κάτω-κάτω δεν είμαστε κανένα γραφείο αλληλεγγύης. Δε μπορούμε και δεν πρέπει να αφαιρέσουμε το πολιτικό περιεχόμενο κάθε υποκειμένου το οποίο "αιτείται" την αλληλεγγύη. Αυτό θα οδηγούσε (και έχει οδηγήσει ιστορικά) σε μεγάλα πολιτικά λάθη. Δεν είμαστε φετιχιστές του μέσου, όποιος δηλ. είναι ένοπλος αυτόματα βρίσκεται "κοντά" σε μας, γιατί και το ΚΚΕ κάποτε ήταν ένοπλο, όπως και το "Φωτεινό Μονοπάτι" στο περού είναι ένοπλο... Εάν αγνοήσει κανείς τα πολιτικά προτάγματα της "17Ν", τα οποία όπως προαναφέραμε, σίγουρα δεν είναι αντιεξουσιαστικά, υποβαθμίζει τόσο τη δικιά του θέση όσο και του πολιτικού υποκειμένου στο οποίο αναφέρεται.

(Σ' αυτό το τεύχος θα ανατυπώσουμε μια αντιεξουσιαστική κριτική που έγινε στην πιο γνωστή, μάλλον, ένοπλη ομάδα της ευρώπης, στη RAF, από πρώην αγωνιστή τους, τον Ρόλφ Πόλε και στη

συνέχεια θα αναφερθούμε σε μια ένοπλη ομάδα, λιγότερο γνωστή, τους "Επαναστατικούς Πυρήνες" (RZ) της γερμανίας, και στη δίκη που διεξάγεται αυτόν τον καιρό, με σκοπό να δείξουμε τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις της ένοπλης επιλογής.)

Ένσταση έχουμε επίσης στη χρησιμοποίηση της έννοιας "πολιτικοί κρατούμενοι". Η έννοια αυτή χρησιμοποιήθηκε παλιότερα από το ΚΚΕ για να διαχωρίσει τους δικούς του φυλακισμένους από τους "ποινικούς". Το πρόβλημα, για μας, είναι να αναδειχθεί το **ποιός** απονέμει δικαιοσύνη (χωρίς εισαγωγικά). Εάν δεχθούμε ότι η μόνη μορφή κοινωνικής δικαιοσύνης που μπορεί να υπάρξει είναι αυτή που προέρχεται από οριζόντιες κοινωνικές απελευθερωμένες και αυτοθεσμιμένες δομές τότε το αστικό κράτος δε δικαιούται να κρίνει και να φυλακίζει τον οποιονδήποτε. Οι θεσμοί του κράτους (αστικού ή σοσιαλιστικού) ευθύνονται για τα χειρότερα εγκλήματα στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτοί θα απονέμουν δικαιοσύνη; Έτσι μιλώντας για "πολιτικούς κρατούμενους" είναι σαν να νομιμοποιείς σιωπηλά (όχι ηθελημένα βέβαια) την αστική "δικαιοσύνη" για τους λεγόμενους "ποινικούς". Άλλωστε δεν υπάρχουν "ποινικά" γονίδια -η συμπεριφορά του ατόμου εξαρτάται κατά μεγάλο βαθμό από την κοινωνική θέσμιση και την κοινωνική του κατάσταση. Απλώς τα εγκλήματα των "από πάνω" είναι νόμιμα και της πλέμπας παράνομα. Βέβαια δε διαθέτουμε καμιά κατανόηση για βιαστές και μεγαλέμπορους ψυχοτρόπων -το αντίθετο. Απλά το θέμα είναι ποιός απονέμει δικαιοσύνη. Δεν υποστηρίζουμε ότι δεν είναι πολιτικά (με την έννοια **και** της ανιδιοτέλειας) τα κίνητρα των μελών της "17Ν". Το πιο εύστοχο που έχουμε ακούσει για αυτό είναι από τον Τζίμη Πανούση: "*εάν οι πράξεις της "17Ν" δεν ήταν πολιτικές, τότε και η δολοφονία του Λαμπράκη στη Θεσσαλονίκη ήταν τροχαίο*".

Παρών:

Δεν είναι λοιπόν το ζήτημα να δηλώσει κανείς, ως αντιεξουσιαστής, αλληλέγγυος ή όχι με τη "17Ν". Αλλού θεωρούμε ότι είναι το κομβικό σημείο αυτής της υπόθεσης: αυτό που συμβαίνει από το καλοκαίρι σ' αυτόν τον τόπο είναι ένα δείγμα του περάσματος της αστικής δημοκρατίας σε πιο ολοκληρωτικές μορφές διακυβέρνησης. Εξηγούμαστε. Ο παγκόσμιος πόλεμος των κυρίαρχων "ενάντια στην τρομοκρατία" αποτελείται από δύο συνισταμένες, επιταχυνόμενες που τείνουν προς τον πλήρη ολοκληρωτισμό. Μια που αγκαλιάζει το σώμα του πλανήτη με τους γνωστούς πολέμους στο αφγανιστάν και στο μέλλον στο ιράκ, με το κυνήγι εξτρεμιστών ισλαμιστών, με τον πόλεμο ενάντια στους τσετσένους από το ρωσικό κράτος, με τα "κράτη αλήτες" κλπ. Κοινή βάση της προπαγάνδας των κυρίαρχων για αυτούς τους πολέμους είναι ότι "όλοι αυτοί" είναι τρομοκράτες που απειλούν την ασφάλεια των δυτικών κοινωνιών. Η προπαγάνδα αυτή επιτρέπει στο ρώσικο κράτος να σκοτώνει σε μια επιχείρηση "απελευθέρωσης" ομήρων 150 άτομα και να το παρουσιάζει ως επιτυχία. Ως επιτυχία το παρουσιάζει και η δυτική προπαγάνδα, γιατί πλέον ο κυρίαρχος λόγος ανά τον πλανήτη έχει πλήρως συντονιστεί. Ότι παρεμποδίζει την ομαλή ροή της διεθνοποίησης της Κυριαρχίας θα βαφτίζεται "τρομοκρατία" και θα αντιμετωπίζεται αναλόγως. Εάν πριν από 15 χρόνια ο αγώνας των τσετσένων θα ονομαζόταν εθνικοαπελευθερωτικός -λόγω του ότι ο ρώσικος στρατός έχει κάνει κατοχή στα εδάφη των τσετσένων- σήμερα είναι απλά "τρομοκρατικός". Αυτή η συνισταμένη των "εξωτερικών" πολέμων κατά της τρομοκρατίας αλλάζει την έννοια του διεθνούς δικαίου όπως "ίσχυε" ως τώρα. Δείτε π.χ. τις ηπα που παρακάμπτοντας ακόμη και τις διαδικασίες του ΟΗΕ απαιτούν να επιτεθούν σε ένα κράτος, το ιράκ, επειδή οι ίδιες κρίνουν ότι απειλεί την ασφάλεια τους. Σύμφωνα με το διεθνές "δίκαιο" αυτό είναι απαράδεκτο, χωρίς βέβαια να είναι πρωτοφανές. Είναι απλό: **το δίκαιο είναι με τον δυνατό**. Ότι κάνουν οι ηπα είναι "προληπτικοί πόλεμοι" και "επεμβάσεις με παράπλευρες απώλειες", ότι τους κάνουν όσοι αντιδρούν είναι "τρομοκρατία".

Η άλλη συνισταμένη του παγκόσμιου πολέμου των αφεντικών κατά της "τρομοκρατίας" είναι η "εσωτερική", οι "εσωτερικοί" πόλεμοι. Αλληλοεπειρεαζόμενος και αλληλοτροφοδοτούμενος από την παγκόσμια προπαγάνδα ο πόλεμος κατά της "τρομοκρατίας"στο εσωτερικό των κρατών εντείνεται. Και βέβαια "τρομοκράτες" μπορούν να βαφτιστούν σχεδόν **όλοι** όσοι εναντιώνονται για οποιονδήποτε λόγο στις επιλογές των αφεντικών, όσοι διαδηλώνουν, όσοι καταλαμβάνουν δημόσια κτήρια ή καταστρέφουν την περιουσία μιας πολυεθνικής ή όσοι επιλέγουν ένοπλες μορφές δράσης. Λίγο -πολύ πρέπει να πεισθεί η κοινή γνώμη ότι όλοι όσοι εναντιώνονται είναι συγκοινωνούντα δοχεία της "τρομοκρατίας". Δημιουργείται λοιπόν μια κατάσταση "έκτακτη", η οποία απαιτεί π.χ. τον περιορισμό ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, περισσότερες ελευθερίες στην αστυνομία (...που της είχαν δέσει τα χέρια) για να αντιμετωπιστεί αυτή η "έκτακτη" κατάσταση. Αυτοί "*οι πόλεμοι στο εσωτερικό καθιέρωσαν μια διαρκή συνθήκη ημι-πολεμικού νόμου*". Τώρα κάποιος μουσουλμάνος στις ηπα δεν είναι αθώος μέχρι να αποδειχθεί το αντίθετο αλλά ένοχος μέχρι να αποδειχθεί το αντίθετο. Κάθε πρόσφυγας που θέλει να εισβάλλει στο φρούριο ευρώπη είναι δυνητικά ένας υπανάπτυκτος εξτρεμιστής τρομοκράτης που πρέπει να απελαθεί (π.χ. Rasterfahndung στη γερμανία).

το πέρασμα στο αστυνομικό κράτος

Και βέβαια το ελληνικό κράτος που με γοργούς ρυθμούς προσαρμόστηκε σ' αυτό το διεθνοποιούμενο πλαίσιο του πολέμου κατά της "τρομοκρατίας". Τρομονόμος, νόμοσχέδιο για τις διαδηλώσεις, ειδικές συνθήκες κράτησης, δίκες χωρίς τήρηση των διαδικασιών της υπεράσπισης, της δημοσιότητας και όχι μόνο, διάχυτη αστυνομοκρατία και "εύκολη σκανδάλη" κλπ. Και η σύλληψη μελών και μη της "17Ν" τους ήρθε "γάντι". Το να κρατείτε π.χ. κάποιος, μάλιστα σε κατάσταση τραυματία, και να ανακρίνεται από ντόπιες και πλανητικές "αντι"τρομοκρατικές υπηρεσίες <u>για ένα μήνα</u>, χωρίς να έχει δηλωθεί εάν είναι μάρτυρας ή κατηγορούμενους, δε γνωρίζουμε να έχει συμβεί ούτε στη γερμανία με τη RAF ούτε στην ιταλία με τις "Ερυθρές Ταξιαρχίες". Θεωρούμε ότι ο "εσωτερικός" πόλεμος κατά της "τρομοκρατίας" έχει ως αφετηρία και ως αποτέλεσμα να αλλάζει, ακόμη και σε συνταγματικό επίπεδο, το σύστημα της "απονομής δικαιοσύνης" του κράτους. Εδώ βέβαια δε θέλουμε να υπερασπιστούμε κάποιο αστικό "κράτος δικαίου" ή την εφαρμογή του "διεθνούς" δικαίου, απλώς πιστεύουμε ότι **βρισκόμαστε σε ένα στάδιο περάσματος από μια μορφή "κράτους δικαίου" (Rechtsstaat) της σοσιαλδημοκρατίας σε ένα αστυνομικό κράτος (Polizeistaat)**. Και αυτό έχει μεγάλη σημασία. Στο αστυνομικό κράτος, που διαμορφώνεται, δε θα ενδιαφέρει να τηρηθούν κάποια συγκεκριμένα προσχήματα σε σχέση με το "δίκαιο" και τις "ατομικές ελευθερίες". Το μόνο που θα ενδιαφέρει το κράτος θα είναι να επιβάλλεται. <u>Τα όρια της "νέας" αυτής επιβολής δοκιμάστηκαν τους τελευταίους μήνες σ' αυτόν εδώ τον τόπο</u>. Είδατε να αντιδρά κανείς από τους θεματοφύλακες της "δημοκρατίας" σ' αυτήν την καταπάτηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων, στα λευκά κελιά ή τους "γκρίζους τάφους", στο χωρίς προηγούμενο ντελίριο και στον οχετό των ΜΜΕ; Όποιος τολμούσε να μιλήσει για αυτά ήταν "συμπαθών της 17Ν". Έτσι η επίθεση του κράτους στα δικαιώματα του κοινωνικού χώρου συνεχίστηκε. Προς το παρόν το όριο που φαίνεται ότι τέθηκε και δοκιμάζεται είναι η σύλληψη του αγωνιστή Γιάννη Σερίφη. Και αξίζει εδώ να επικεντρώσουμε. Να σημειώσουμε ότι τη δίωξη του Σερίφη την πραγματοποίησε η δικαστική αρχή και όχι η αστυνομία και ότι ο υπουργός δημοσίας τάξεως έλλειπε στις ηπα (...που αλλού), δηλ. στριμώχθηκε στον τελευταίο που θα μπορούσε να την κάνει. Είναι τολμηρό βήμα και δεν πιστεύαμε ότι τελικά θα γινόταν. Τότε μόνο εκδηλώθηκε ένα ασθενές αντανακλαστικό από τους υπερασπιστές του "κράτους δικαίου", δείτε π.χ. την οργισμένη αντίδραση του Ευάγγελου Γιαννόπουλου. Σαν παρένθεση: είναι αξιοσημείωτο ότι η μόνη πολιτική δύναμη που μπορούσε να πραγματοποιήσει την κατάργηση του σοσιαλδημοκρατικού κράτους δικαίου είναι αυτή που το εφάρμοσε. Έτσι οι σοσιαλτεχνοκράτες, όταν ανέβηκαν στη διαχείριση της εξουσίας, κατήργησαν τον τρομονόμο της "δεξιάς" για να επανέλθουν με έναν δικό τους τροποποιημένο κάποια χρόνια αργότερα. Παλιότερα είχαμε γράψει σ' αυτό το έντυπο ότι δε βλέπαμε αναγκαίο έναν τρομονόμο μιας και το τότε νομικό οπλοστάσιο ήταν υπεραρκετό για την εξουδετέρωση των πολιτικών αντιπάλων του κράτους. Κάναμε το λάθος να παραβλέψουμε τον εξαναγκασμό της θεσμικής προσαρμογής του ελληνικού κράτους στο διεθνοποιημένο πλαίσιο.

Αυτό που έγινε με την προφυλάκιση του Γιάννη Σερίφη ήταν μια δοκιμασία για όσους αντιστέκονται και για τον κοινωνικό χώρο γενικότερα. Δοκιμάζουν τα όρια του "νέου" αστυνομικού κράτους που προσπαθούν να εδραιώσουν και τις αντοχές της κοινωνικής αντίστασης. Σ' αυτήν λοιπόν την αντιπαράθεση πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι παρόντες οι αντιεξουσιαστές. Η *σύλληψη του Γιάννη Σερίφη είναι το πέρασμα του αστυνομικού κράτους, που διαμορφώνεται, στους κοινωνικούς χώρους που συνεχίζουν <u>δημόσια</u> να αντιστέκονται στις επιλογές των κυρίαρχων*. Εάν μείνει αναπάντητη ο δρόμος για την τρομοκρατοποίηση όλων όσων αντιστέκονται έχει ανοίξει. Απάντηση δε θεωρούμε μόνο το να καταφέρει ένα κίνημα αλληλεγγύης να αθωωθεί ο Γιάννης Σερίφης αλλά να τεθούν ζητήματα στην κοινωνία πέρα από τη δίωξη του συντρόφου, να τεθούν όλα αυτά τα ζητήματα περάσματος στο αστυνομικό κράτος που αναφέραμε πριν (δικαιώματα, ατομικές ελευθερίες, τι σημαίνει "ειδικές συνθήκες κράτησης" για οποιονδήποτε αλλά και πέρα από αυτό το ζήτημα των φυλακών και το ποιός απονέμει δικαιοσύνη, για την αστυνομοκρατία και για την υπόθεση της ασφάλειας). Η δίωξη του Γιάννη Σερίφη είναι ευκαιρία να θέσουν οι αντιεξουσιαστές, με αφετηρία αυτό, μια γενικότερη θεώρηση περί όλων αυτών των ζητημάτων που θα είναι τόσο απαραίτητη τα δύσκολα χρόνια που έρχονται. Και αυτό το ξέρουν και οι κυρίαρχοι. Επαναλαμβάνουμε ότι δεν τους ενδιαφέρει να πείσουν -τους ενδιαφέρει να επιβληθούν χωρίς ιδιαίτερη αντίσταση. Γι' αυτό και θεωρούμε ότι δεν τους απασχολεί ότι με τη σύλληψη αυτή "μπήκε στο παιχνίδι" και η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, που έτσι ή αλλιώς με την αποφυλάκιση του ξαναέχει καταπιεί τη γλώσσα της.

<u>Συνοψίζοντας</u>: το ζήτημα είναι να κατανοήσουμε ότι **η σύλληψη του Γιάννη Σερίφη (ανεξάρτητα από την αποφυλάκιση του και το αποτέλεσμα στο δικαστήριο) αποτελεί μια επίθεση στον κοινωνικό χώρο που επιμένει να αντιστέκεται.** Αυτό δεν είναι πρωτοεμφανιζόμενο. Νέο είναι το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται αυτή η δίωξη και δεν είναι άλλο από το πρόσφατα διακηρυγμένο παγκόσμιο πόλεμο των αφεντικών "κατά" της τρομοκρατίας. Επιπλέον **μέσα από την αλληλεγγύη προς τον Σερίφη μπορεί κανείς να μιλήσει για όλα τα άλλα ζητήματα που χαρακτηρίζουν τη μετατροπή του κράτους σ' ένα καθαρό αστυνομικό κράτος και της αστικής "δημοκρατίας" σε μια "δημοκρατία έκτακτης ανάγκης" και όλα αυτά στο πλαίσιο της διεθνοποιούμενης Κυριαρχίας.**

Το κείμενο που ακολουθεί είναι του Ρόλφ Πόλε και γράφτηκε με αφορμή την προβολή μιας ταινίας στο ινστιτούτο "Γκαίτε", το Φλεβάρη του 1996, για την Ουλρίκε Μάινχοφ. Το βρήκαμε στην εβδομαδιαία σατυρική εφημερίδα. Ο Πόλε δεν είναι κάποιος που "αποστασιοποιήθηκε" και γλύτωσε τη φυλακή. Έμεινε στη φυλακή σχεδόν δέκα χρόνια.Πιστεύουμε ότι η αντιεξουσιαστική σκοπιά της κριτικής του Πόλε στη RAF θέτει στο κέντρο το υποκείμενο που κάνει την ένοπλη επιλογή και τα αδιέξοδα στα οποία το καταλήγει...

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ :
Στη 13η σκηνή του "Βίου του Γαλιλαίου" του Μπέρτολτ Μπρεχτ αντηχεί η καμπάνια του Αγίου Μάρκου. Ο Γαλιλαίος έχει αποκηρύξει την άποψη ότι η γη περιστρέφεται γύρω από τον ήλιο. Τότε ο μαθητής του Γαλιλαίου Αντρέα φωνάζει: "***Δυστυχισμένη χώρα που δεν έχει ήρωες***". Λίγο μετά ο Γαλιλαίος του απαντά: "***Όχι. Δυστυχισμένη η χώρα που έχει ανάγκη από ήρωες***".

ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΟΥ!

Το "Ινστιτούτο Γκαίτε", πάντα στην πρώτη γραμμή του αγώνα εναντίον αυτού που η παγκόσμια πλύση εγκεφάλου αρέσκεται να ονομάζει "τρομοκρατία", παρουσιάζει μια ταινία με την Ουλρίκε Μάινχοφ ως τραγική ηρωίδα! Εκείνη την Ουλρίκε, της οποίας το όνομα το δυτικογερμανικό καθεστώς αρεσκόταν να ονοματίζει στη δεκαετία του '70 ως τον δήθεν "υπ' αριθμόν ένα κρατικό εχθρό του", δηλαδή τη RAF.

Ήταν τόσο έντονη η διαμάχη στα ΜΜΕ για το αν η RAF έπρεπε να ονομάζεται "Ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ" ή "Συμμορία Μπάαντερ-Μάινχοφ", ώστε το όνομα που έδωσε η ίδια η RAF στον εαυτό της σχεδόν ξεχάστηκε όχι μόνο παγκοσμίως, αλλά ακόμη και από τους αυτοαποκαλούμενους ειδικούς περί τους "Μπάαντερ-Μάινχοφ". Όταν σε τούτη την αίθουσα παρουσιάστηκε κάποια στιγμή τη δεκαετία του '80 η γελοία εκείνη ταινία για τους "Μπάαντερ-Μάινχοφ" με συγγραφέα -σεναριογράφο τον Άουστ και σκηνοθέτη τον Χάουφ, ρώτησα:

"*Αφού όλα στην ταινία είναι τόσο αυθεντικά όσο λέτε, γιατί αρχίζετε με ένα τόσο χοντρό ψέμα, δηλαδή ότι δήθεν η Ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ* (παραθέτω επί λέξει) *"αυτοονομάσθηκε αργότερα "Φράξια Κόκκινος Στρατός" (RAF);*

Εν πάση περιπτώσει σήμερα η RAF καλείται με το όνομά της, η δε ταινία μετονομάστηκε και πουλιέται με τον τίτλο "Στάμχαϊμ".

Εγώ πάλι, με ποιο δικαίωμα μιλάω εδώ για την Ουλρίκε;

Από όσο γνωρίζω, είμαι ο μόνος που καταδικάστηκε κυρίως για το αδίκημα της "συμμετοχής (και μόνο) στην εγκληματική οργάνωση Μπάαντερ-Μάινχοφ", στην ανώτατη σχεδόν ποινή που προβλεπόταν τότε, και την οποία εξέτισα: 4 χρόνια και 8 μήνες. Φυσικά, ποτέ δεν υπήρξα "μέλος" της RAF.

Στη δεκαετία του '60 δραστηριοποιήθηκα ιδιαίτερα στο αντιαυταρχικό φοιτητικό κίνημα, που θα ήθελα εδώ να το χαρακτηρίσω ενδεικτικά με 3 συνθήματα:
-"Make love not war"
-"Επαναστατικοποίηση της καθημερινότητας"
-"Δεν χρειαζόμαστε σκλάβους, δεν χρειαζόμαστε αφεντικά"!

Για παράδειγμα, όταν το 1967 διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι η χούντα στην Ελλάδα είχε κατάσχει τις καρτέλες των μελών στα γραφεία των αριστερών οργανώσεων και με βάση αυτές είχε προχωρήσει στις συλλήψεις, ορκιστήκαμε: "Εμείς δεν θα είμαστε τόσο χαζοί, ώστε να οργανωθούμε σε παραδοσιακές οργανώσεις με "προέδρους" και "μέλη".
Όταν, λίγο αργότερα, εκλέχτηκα πρόεδρος της ASTA, (της Γενικής Επιτροπής Φοιτητών), δηλαδή "πρόεδρος" των 30.000 περίπου φοιτητών στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, απεκδύθηκα κάθε ηγετικού ρόλου και διαμορφώσαμε την ASTA σε ένα κέντρο πληροφόρησης και συντονισμού για όλους, φροντίζοντας να μπορούν να δουλεύουν όσο το δυνατόν περισσότεροι και να λαμβάνονται από κοινού όλες οι σημαντικές αποφάσεις.

Η ταινία που μόλις είδαμε δεν αναφέρει ουσιαστικά τίποτε για το φοιτητικό κίνημα, έτσι όπως το σκιαγράφησα μέσα από το παράδειγμά μου. Πολύ φυσικά άλλωστε, αφού η Ουλρίκε ήταν τότε ακόμη με την ελίτ του Αμβούργου και του Ζιλτ (του νησιώτικου θέρετρου των πλουσίων στη Βόρεια Θάλασσα).

Από την άλλη μεριά, η ταινία:

-δείχνει την επίδραση που είχε η παγκόσμια πολιτιστική επανάσταση, ιδίως στα βερολινέζικα και στη συνέχεια τα δυτικογερμανικά κοινόβια, σε αυτή την ελίτ,

-παρουσιάζει επίσης το αποκορύφωμα του φοιτητικού κινήματος, δηλαδή την πολιορκία και την παρεμπόδιση της διανομής της εφημερίδας BILD μετά την απόπειρα εναντίον του Ρούντι Ντούσκε, χωρίς όμως να λέει ότι αυτό ήταν και το τέλος του ως μαζικού κινήματος.

Στο Μόναχο, παραδείγματος χάριν, η αστυνομία έλυσε την πολιορκία τόσο βίαια, ώστε δολοφόνησε ένα διαδηλωτή και μαζί του τον τελευταίο φωτογράφο εφημερίδας του Μονάχου που τολμούσε ακόμη να φωτογραφίζει τη βία της αστυνομίας και ο οποίος είχε μόλις φωτογραφίσει και αυτόν τον φόνο.Στο Μόναχο έγιναν επίσης οι πρώτες μαζικές συλλήψεις μετά την εποχή των ναζί, 200 περίπου, καθώς και οι πρώτες αυτόφωρες διαδικασίες. Ασκήθηκαν σαφώς περισσότερες από 10.000 ποινικές διώξεις σε όλη την ΟΔΓ. Εκείνες τις μέρες είχαμε ιδρύσει στην γκαρσονιέρα μου την "Νομική βοήθεια της APO (Ausserparlamentarische Opposition = Εξωκοινοβουλευτική Αντιπολίτευση), πρόδρομο των οργανώσεων "Κόκκινες Βοήθειες" που εμφανίστηκαν αργότερα και από εκεί και μετά όλοι σχεδόν, ακόμη και οι πρωταγωνιστές του κινήματος στο Μόναχο, φόρτωσαν πάνω μου τους φόβους τους για την αστυνομία, τις δικαστικές διώξεις και τη φυλακή, φόβους που είχα βέβαια εξίσου και εγώ. Πολλοί από αυτούς έκοψαν στη συνέχεια τα μαλλιά τους και κατέφυγαν στη μητρική αγκαλιά ετούτου ή εκείνου του σεχταριστικού κόμματος ή οργάνωσης: στα διάφορα μαοϊκά, αλβανικά κλπ. "κομμουνιστικά κόμματα" και γκρουπούσκουλα, τα οποία φυσικά ήταν μονίμως διαβρωμένα από τους χαφιέδες του καθεστώτος ή της Στάζι, με την οποία η ΟΔΓ ήδη από τότε συνεργαζόταν άριστα στην από κοινού καταπολέμηση του κάθε λογής λαϊκών κινημάτων.

Το 1969 μου είχε επιβληθεί η ανώτερη ποινή σε όλη την ΟΔΓ για τις διαδηλώσεις μετά την απόπειρα εναντίον του Ντούσκε: 15 μήνες χωρίς εξαγορά, προφανώς για να με εξουδετερώσουν ως "δικηγόρο της APO". Ήμουνα τότε ακόμη Rechtsreferentar (περ. "ασκούμενος δικηγόρος"), αλλά με αυτή μου την ιδιότητα αναλάμβανα από το 1968 ως το 1970 την υπεράσπιση πελατών με υποπληρεξουσιότητα των επίσημων δικηγόρων τους. Πρωτοβουλίες και διαδηλώσεις των καταλοίπων του κινήματός μας, καθώς και ο "φιλελεύθερος" Τύπος, εμπόδισαν τότε την άμεση εξουδετέρωσή μου ως συνηγόρου, η οποία ακολούθησε ένα χρόνο αργότερα χάρη σε ένα ιδιαίτερα βρώμικο είδος απαγόρευσης άσκησης επαγγέλματος.Το καθεστώς δεν αρκέστηκε να με εξοντώσει ως αστό - κατέληξα τότε να δουλεύω εργάτης μεταφορών στην όπερα - παρά με ανάγκασε να βγω στην παρανομία, ώστε να μπορεί να με εξοντώσει ακόμη πιο εύκολα ως παράνομο.

Είναι φανερό ότι, όντας σε μια τέτοια κατάσταση, ήμουν έτοιμος να υπερασπιστώ τον εαυτό μου ακόμη και με πιστόλι, αν αυτό ήταν αναγκαίο, ώστε να μη με σκοτώσουν. Όπως και ότι προσπάθησα να συνεργαστώ με τους ανθρώπους εκείνους που ήταν στην ίδια κατάσταση μ' έμενα, όπως οι άνθρωποι της RAF. Ξέραμε φυσικά ότι αυτοί ήταν *"λενινιστές με κουμπούρι"*, όπως λέγαμε και γράφαμε περιφρονητικά. Πιστεύαμε όμως ότι δεν ήταν δυνατόν να μην υπάρχει ένα ελάχιστο περιθώριο ανθρωπιάς και αμοιβαίας βοήθειας μέσα σ' εκείνη την κατάσταση, όπου απειλούνταν οι ζωές μας.

Και όμως ήταν!

-Ο Μπάαντερ έκανε τον ηγέτη και γινόταν δεκτός σαν τέτοιος.
-Και τα τελευταία ακόμη κείμενα της Ουλρίκε πριν από το θάνατός της το 1976 αφορούσαν αποκλειστικά την εξύμνηση της αρχής του ηγέτη.

Οι γυναίκες (και η Ουλρίκε ανάμεσά τους) ανέχονταν να είναι γι' αυτόν είτε "μουνιά", αν ήταν νέες, είτε "θείτσες", αν ήταν μεγαλύτερες.

Η ταινία υπαινίσσεται μια παράξενη σχέση που είχε η Ουλρίκε με τους "δυνατούς" άντρες. Την εποχή που γνώρισα την Ουλρίκε, εκείνη είχε στραφεί προς το γυναικείο έρωτα. Ίσως για λόγους παρόμοιους με εκείνους που έκαναν εμένα να στραφώ προς τον αντρικό έρωτα.Η αντίδραση της ομάδας σε αυτή την εξέλιξη της Ουλρίκε, της φίλης της και τη δική μου ήταν χαρακτηριστική. Το θέμα συζητήθηκε κατά κάποιον τρόπο πίσω από τις πλάτες μας

και μας δόθηκε με περιφρόνηση η εντολή να μείνουμε και οι τρεις σ' ένα κοινό διαμέρισμα. Ὠστε λοιπόν τις προσπάθειες χειραφέτησης των γυναικών στο αντιαυταρχικό κίνημα η RAF
-στη μεν ιδιωτική σφαίρα τις αρνήθηκε εντελώς,
-στη δε δημόσια, "επαγγελματική" σφαίρα, τις συρρίκνωσε με τέτοιο τρόπο, ώστε ο στόχος έγινε πια να είναι οι γυναίκες τουλάχιστον τόσο καλοί πατριάρχες όσο και οι άντρες (βλ. Ἀλις Σβάρτσερ και το βιβλίο της "Η μικρή διαφορά").

Δήλωσα το 1976 ότι η Ουλρίκε δολοφονήθηκε, και το λέω και σήμερα. Γιατί τα βασανιστήρια της απομόνωσης οδηγούν στην καταστροφή της προσωπικότητας, είναι δολοφονία, ακόμη και αν ο δολοφονούμενος κρεμαστεί τελικά μόνος του.Το θεωρούσα και το θεωρώ επομένως δυνατό να αυτοχειριάστηκε η Ουλρίκε. Εν μέρει και σαν συνέπεια των συνεχών ταπεινώσεών της μέσα στην ομάδα, που μόλις ανάφερα.Ἠ επειδή συνειδητοποίησε τελικά ότι η ιστορία της RAF, από την αρχή κιόλας, ναι, ήδη από τον εμπρησμό του σουπερμάρκετ της Φραγκφούρτης στις αρχές Απριλίου του 1968, στον οποίο δεν είχε λάβει μέρος η Ουλρίκε, ήταν μια ιστορία από μεγάλες ήττες όχι μόνο για τη RAF αλλά για το σύνολο της Αριστεράς, για το γερμανικό λαό.

Η RAF χτυπούσε σχεδόν πάντα σε ακατάλληλη στιγμή και πολύ συχνά χρησιμοποιούσε βία εξίσου αδιάκριτα όσο και το κράτος. Αυτό άρχισε με την απελευθέρωση του Μπάαντερ, όπου όχι μόνο ένας μη εμπλεκόμενος υπάλληλος τραυματίστηκε βαριά με μια σφαίρα στο συκώτι, αλλά και πολλοί άνθρωποι αναγκάστηκαν να βγουν στην παρανομία. Και όλα αυτά για τα 1-2 χρόνια που έπρεπε ακόμη να κάτσει μέσα ο Μπάαντερ! Η Ουλρίκε ήταν λαμπρή δημοσιογράφος, αλλά παγιδευμένη στη δελεαστικά απλή λενινιστική νοοτροπία του άσπρου-μαύρου. Ο κόσμος όμως είναι έγχρωμος και όχι ασπρόμαυρος. Γι' αυτό, αν θέλουμε να προσεγγίσουμε την αλήθεια, πρέπει να κοιτάζουμε τα γεγονότα και την ιστορία (ή ακόμη και μια προσωπική ιστορία) από διαφορετικές πλευρές. Με αυτή την έννοια πρέπει κι εγώ να πω ότι αυτά που σας λέω σήμερα είναι ανολοκλήρωτα και μονόπλευρα.

Το σύνθημα της RAF "Ο καθένας μας είναι είτε μέρος του προβλήματος είτε μέρος της λύσης", που το περιγράφει καλά η ταινία, παραβλέπει ότι ο κάθε άνθρωπος έχει τη δική του ιστορία, παιδεία, εμπειρία, δυνατότητες και ικανότητες και ότι, επομένως, μπορεί και οφείλει να συμβάλει στη διαμόρφωση ενός καλύτερου κόσμου με μύριους όσους τρόπους.
Η Ουλρίκε και η RAF δέχονταν μετά χαράς την ηρωοποίησή τους και δεν δίστασαν ποτέ να δρέψουν ξένες δάφνες. Για παράδειγμα:
1. Το τριπλό χτύπημα (πρόκειται για μια ταυτόχρονη ληστεία τριών τραπεζών στο Βερολίνο το 1970), με το οποίο η RAF έγινε διάσημη σε όλη τη γερμανία, έγινε στην πραγματικότητα σε συνεργασία με την ομάδα αντάρτικου πόλης του Κρούτσμπερκ (Βερολίνο) "Κίνημα της 2ης του Ιούνη".
2. Η απαγωγή του Λόρεντς, χάρη στην οποία απελευθερώθηκαν το 1975 εφτά φυλακισμένοι, ανάμεσά τους κι εγώ, εντελώς αναίμακτα, με την τυπική γι' αυτή την ομάδα διάκριση στη χρήση βίας, έγινε από το "Κίνημα της 2ης του Ιούνη" και όχι από τη RAF, όπως διέδωσε εν πλήρη γνώσει του ψέματος πριν από μια εβδομάδα το "Spiegel" -τότε, το 1975, το ίδιο "Spiegel" είχε ηρωοποιήσει με πολλά του άρθρα το "Κίνημα της 2ης του Ιούνη".

Ως μέλος του απαγορευμένου (ακόμη και σήμερα) KPD (Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας) και βαμμένη λενινίστρια, η Ουλρίκε θεωρούσε τις κρατικοκαπιταλιστικές χώρες του ανατολικού συνασπισμού κατά κάποιον τρόπο φυσικούς συμμάχους και δεν είχε δισταγμούς να συνεργαστεί μαζί τους. Και φυσικά η Στάζι ήταν πάντα ανακατεμένη στο παιχνίδι.Δεν ξέρω αν η Ουλρίκε το γνώριζε αυτό από την αρχή ή αν το πήρε αργότερα χαμπάρι και πότε. Το μόνο που ξέρω σήμερα είναι ότι όποια/ος μπλέξει μια φορά στα πλοκάμια της αστυνομίας ή των μυστικών υπηρεσιών, δηλαδή δοκιμάσει να νταραβεριστεί μαζί τους, γίνεται για πάντα του χεριού τους.Αυτό σε συνδυασμό με το ότι η Ουλρίκε ενδεχομένως κατάλαβε πως οι χώρες του ανατολικού συνασπισμού είχαν από καιρό προδώσει τον αντιφασιστικό αγώνα που εξακολουθούσαν επίσημα να επαγγέλλονται και συνεργάζονταν όλο και πιο στενά με τους "εχθρούς" τους, χρησιμοποιώντας σε αυτούς τους σκοπούς και τη RAF, ίσως να υπήρξε ένας από τους λόγους της ενδεχόμενης αυτοκτονίας της Ουλρίκε, την επέτειο της απελευθέρωσης από το φασισμό.

Αναφέρω με λίγα λόγια τρεις ακόμη λόγους για τους οποίους διακόψαμε -την ίδια γνώμη μ' εμένα είχαν και δύο άλλες/οι- το 1971 μετά από σύντομο διάστημα τη συνεργασία μας με τη RAF.
I. Λίγο μετά το μπλόκο στο οποίο η 18χρονη Πέτρα Σελμ σκοτώθηκε με σφαίρα από οπλοπολυβόλο στο κεφάλι, έγινε ένα δεύτερο μπλόκο. Μου τηλεφώνησαν να ειδοποιήσω όσο γινόταν πιο γρήγορα την Ουλρίκε και τον Χόλγκερ Μάινς, ώστε να φύγουν απ' του δρόμους. Φυσικά, ειδοποίησα εκείνην/ον που μπορούσα να βρω πρώτη/ο. Αυτός ήταν ο Χόλγκερ και μετά η Ουλρίκε. Αυτό οδήγησε σ' έναν τρομερό καβγά: πρώτον, επειδή δεν είχα

ακολουθήσει πιστά τη "διαταγή" και δεύτερον, γιατί "*η Ουλρίκε (ήταν) πιο σπουδαία για την ομάδα από τον Χόλγκερ*".

Μπορεί να φανταστεί κανείς τί είδους κοινωνία θα είχαμε αν είχε καταλάβει η RAF την εξουσία. Μπρρρ!

2. Κάποιες/οι πρότειναν να βοηθήσουμε κάποιες/ους απεργούς εργάτριες/τες με μια ενέργεια εναντίον της/του ιδιοκτήτριας/τη. Η απάντηση του Μπάαντερ: "Μπόμπες -αυτά τα κάνει ο βόρβορος του Βερολίνου" (έτσι ονόμαζε πάντα τους προδρόμους του "Κινήματος της 2ης του Ιούνη"). "*Από 'δω και μπρος η RAF δεν πρόκειται να κάνει τίποτα λιγότερο από απαγωγές!"*. Αυτή η δήλωση ξεσκεπάζει επίσης τις συνεχείς αντιφάσεις στις οποίες μπλεκόταν η RAF. Γιατί λίγο καιρό μετά η RAF έκανε τη λεγόμενη επίθεσή της με βόμβες. Και έγινε παγκόσμια γνωστή κυρίως με το χτύπημά της εναντίον του κέντρου των ηλεκτρονικών υπολογιστών της CIA, το οποίο καθόριζε τους στόχους των βομβαρδισμών στην Ινδοκίνα. Σήμερα γνωρίζουμε από τη δήλωση του Κλάους Γίνσκε, που ήταν τότε μέλος της RAF , ότι η RAF έμαθε εκ των υστέρων τι σημαντικό στόχο είχε χτυπήσει.

-Ποιος ήταν όμως ο υποβολέας;

Η σύγκριση της Ουλρίκε Μάινχοφ με τη Ρόζα Λούξεμπουρκ στην ταινία είναι εντελώς άστοχη: η Ρόζα είχε επιτεθεί κατά του Λένιν από τις αρχές κιόλας του αιώνα. Ο σοσιαλισμός, έγραφε η Ρόζα, δεν εγκαθιδρύεται με "μερικά διατάγματα" που συντάσσονται "από μια ντουζίνα διανοούμενους στο επιτελικό τραπέζι", αλλά από τις μάζες, από το "παγκόσμιο προλεταριάτο". Αντί γι' αυτό, η RAF διεξήγαγε -λέει ο Χάινριχ Μπελ- "*ένα αγώνα 6 εναντίον 60 εκατομμυρίων ανθρώπων*".

3. Το 1971 προσπάθησα και πάλι για τελευταία φορά να συζητήσω πολιτικά με ορισμένα μέλη της RAF. Αρνήθηκαν με τη δικαιολογία: "*Αρμόδιοι γι' αυτό είναι ο Αντρέας και η Ουλρίκε, αυτοί ξέρουν καλύτερα*". Πέρα από το ότι εγώ δε θυμάμαι ποτέ τον Αντρέα να κάνει οποιαδήποτε πολιτική κουβέντα, με εξαίρεση εκείνη που προανέφερα, μου ήταν φυσικά αδύνατο να παίξω τη ζωή μου με τέτοιους και για τέτοιους ανθρώπους, που απλώς εκτελούσαν διαταγές.

`Ενα μέλος της RAF συμφωνούσε με την κριτική μας αλλά φοβόταν ν' αφήσει τη μητρική αγκαλιά της RAF και μου είπε: "*Σε δύο μήνες ή θα σ' έχουν πιάσει ή θα είσαι νεκρός!*". Πράγματι, πιάστηκα δύο μήνες αργότερα. Και δε με σκότωσαν, όπως πριν από τη σύλληψή μου έκαναν με τον Γκέοργκ φον Ράουχ και μετά τη σύλληψή μου με τον Τόμας Βαϊσμέκερ, μόνο και μόνο γιατί ξεγέλασα τους αστυνομικούς (για το ποιος ήμουν).

Λοιπόν, δε μίλησα για τη RAF για σχεδόν ένα τέταρτο του αιώνα. Ούτε στη φυλακή. Ούτε στις δίκες εναντίον μου.Και γι' αυτό έκατσα μέσα ως την τελευταία μέρα, σχεδόν 10 χρόνια. Μετά την αποφυλάκισή μου αναγκαζόμουνα ν' ακούω εδώ στην Ελλάδα φράσεις σαν ετούτη: "*Δε γουστάρω τους γερμανούς, μόνο τους Μπάαντερ-Μάινχοφ!*", σαν κολακεία προς εμένα ως μέλος των "Μπάαντερ-Μάινχοφ". Είχε λοιπόν πετύχει η ανίερη συμπαιγνία της RAF με τα ΜΜΕ, να μειώσουν τις διαστάσεις της δυτικογερμανικής αντίστασης στα δύο αυτά ονόματα.

Σιώπησα από αλληλεγγύη προς όσους εξακολουθούσαν να διώκονται ή είχαν ακόμη δίκες μπροστά τους. Επίσης, επειδή αλλιώτικα θα μ' έβαζαν στο ίδιο τσουβάλι με όσους είχαν αποκηρύξει την προηγούμενη ζωή τους. Δεν έχω κανένα λόγο να το κάνω αυτό -παρ' όλα τα λάθη που έχω κάνει στη ζωή μου.

Αν σήμερα κριτικάρω για πρώτη φορά και δημόσια τη RAF, το κάνω ώστε οι νέοι άνθρωποι, που σήμερα προσπαθούν ν' αλλάξουν την κοινωνία και στους οποίους αναγνωρίζω πολλές ομοιότητες με το δικό μας κίνημα του τέλους της δεκαετίας του '60 στη Γερμανία, να μην πλέξουν στο θανάσιμο παραστράτημα του Μπάαντερ και της Μάινχοφ - και, αν είναι δυνατόν, να μην περάσουν τα δύσκολα χρόνια που πέρασα εγώ.

Τελειώνω όπως άρχισα και με το οποίο απάντησα στον έλληνα υπουργού Δ. Τάξης Δροσογιάννη το 1986,όταν με ηρωοποίησε δημόσια ως "πρύτανη της τρομοκρατίας στην πατρίδα του": **"Δε χρειαζόμαστε ήρωες"...**

Θα αναφερθούμε στην ιστορία και στη δίκη των "Επαναστατικών Πυρήνων" (Revolutionare Zellen/ RZ) στη γερμανία. Την τρίτη, και λιγότερο γνωστή ένοπλη ομάδα (ή καλύτερα ομάδες) που δρούσε στην ΟΔΓ εκτός από τη RAF και το "Κίνημα 2 Ιούνη". Έδρασαν αποκεντρωμένα και αντιιεραρχικά, ενώ πάσχιζαν σε όλα τους, σχεδόν, τα εγχειρήματα να συνδέονται με τους κοινωνικούς αγώνες που βρίσκονταν κατά καιρούς υπό εξέλιξη. Να αποτελούν το "οπλισμένο χέρι των κοινωνικών κινημάτων". Όπως οι ίδιοι παραδέχονται, με τα κείμενα αυτοδιάλυσης τους πριν από μια δεκαετία, αποτέτυχαν παταγωδώς σ' αυτό. Η δύσκολη ειλικρίνεια αυτής της παραδοχής αλλά και η ίδια η διαπίστωση ενισχύουν την άποψη μας για το αδιέξοδο του ένοπλου αγώνα. Περισσότερα για τις ομάδες αυτές στο βιβλίο "Μπουρλότο και φωτιά" σελ. 86- 91, ενώ στοιχεία για αυτό το κείμενο πάρθηκαν από το πολύ καλό βιβλίο "*Die Hunde bellen..., von A bis RZ*" της ομάδας Autonome L.U.P.U.S. Gruppe (Unrast-Verlag, Ιούλης 2001), από ένα ιστορικό που έκανε η ομάδα Dia (Βερολίνο) και από το διαδίκτυο. Το μεγαλύτερο μέρος της μετάφρασης είναι του Άλεξ και της Βαλεντίνας.

ThisIsNotALoveS

Τέλη Μαρτίου του 2001 ξεκίνησε στο Βερολίνο η δίκη τεσσάρων ατόμων που κατηγορούνται για συμμετοχή στην οργάνωση "Επαναστατικοί Πυρήνες" (RZ στο εξής) για δυο εκρήξεις και για τραυματισμό αστυνομικού πριν από 15- 17 χρόνια στο Βερολίνο. Είναι η Sabine Eckle (54 ετών), Harald Gloede (52 ετών), Axel Haug (50 ετών), Matthias Borgmann (52 ετών). Η διαδικασία διακόπηκε από τις πρώτες συνεδριάσεις για να προστεθεί στους κατηγορούμενους και ο Rudolf Schindler (62 ετών), που λίγους μήνες πριν είχε αθωωθεί στην περίφημη δίκη για την επίθεση στη Βιέννη το 1975 στο συνέδριο του ΟΠΕΚ. Μετά από διάφορα δικαστικά τεχνάσματα ξανακάθεται στο εδώλιο του κατηγορούμενου για συμμετοχή στους RZ. Έτσι από το Μάη του 2001 διεξάγεται η δίκη των "RZ" στο Βερολίνο με πέντε κατηγορούμενους και με πάνω από εκατόν είκοσι μέρες ακροαματικής διαδικασίας τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Η υπόθεση εκδίκασης των RZ, απ' ότι φαίνεται, συμπεριλαμβάνει όλα όσα χρειάζονται για την "***τελευταία μεγάλη δίκη τρομοκρατών***"-όπως χαρακτηρίζεται στη γερμανία: αμφίβολες έρευνες, υπεξαίρεση αποδεικτικών στοιχείων, ένα δικαστήριο υπάκουο στις οδηγίες της ομοσπονδιακής εισαγγελίας και έναν εξαγορασμένο και μεταμελημένο μαρτυρά κατηγορίας - τον Tarek Mousli.

Η ομοσπονδιακή εισαγγελία θέλει επιτέλους να τελειώνει με τους RZ. Επί χρόνια αποτελούσαν για τις διωκτικές αρχές αγκάθι στο μάτι, το οποίο δε μπορούσαν να αντιμετωπίσουν λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων. Ώσπου στις αρχές του 1999 βάζουν στο στόχαστρο τον Tarek Mousli, έναν ύποπτο για συμμετοχή στους RZ. Αυτά που ακολουθούν είναι πιέσεις, απειλές και εκβιασμοί με αποτέλεσμα ο Mousli, χωρίς καμία αναστολή, να καταθέτει ότι γνωρίζει για τους αυτόνομους στο Βερολίνο και για τους RZ γαρνιρισμένα με πολλές ιστορίες που ο ίδιος και οι αρχές επινόησαν. Οι καταθέσεις του οδήγησαν στην εισβολή της αστυνομίας στο κοινωνικό και πολιτιστικό κέντρο Mehringhof στη γνωστή περιοχή Kreuzberg του Βερολίνου. Το κέντρο αυτό θεωρήθηκε η γιάφκα των RZ. Η εισβολή αυτή προκάλεσε ζημιές ύψους 50.000 ευρώ, αλλά δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα για την αστυνομία. Την ίδια στιγμή που διεξαγόταν αυτή η μεγάλη επιχείρηση της αστυνομίας συνελήφθηκαν έξι άτομα εκ των οποίων οι πέντε βρίσκονται σήμερα στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ποιό είναι όμως το ιστορικό αυτών των ένοπλων πυρήνων, μέλη των οποίων παραδέχτηκαν ότι είναι κάποιοι από τους κατηγορούμενους; Με ποιο σκεπτικό ξεκίνησαν και δρούσαν κατά καιρούς και με ποιο σκεπτικό σταμάτησαν, απογοητευμένοι, τη δράση τους;

"*Αυτό που θέλουμε είναι να οργανώσουμε την αντίπαλη δύναμη σε μικρούς πυρήνες που δουλεύουν, μάχονται, παρεμβαίνουν και προσφέρουν προστασία σε διάφορους κοινωνικούς τομείς και που είναι μέρος της μαζικής πολιτικής δουλειάς. Όταν οι πυρήνες μας γίνουν πια πολλοί, τότε η πορεία σύγκρουσης των ανταρτών πόλης θα θεωρείται προοπτική των μαζών.*"

Έτσι διατυπώνουν οι RZ, στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας τους "Επαναστατική Οργή" το 1975, την αντίληψη τους για ένα κοινωνικό-επαναστατικό αντάρτικο στην ΟΔΓ. Το πέρασμα στον ένοπλο αγώνα αιτιολογείται με την εμπειρία ότι σε νόμιμες ενέργειες, όπως καταλήψεις σπιτιών και σε άλλες επαναστατικές διαδικασίες, ήρθαν αντιμέτωποι με την κρατική καταστολή που τους περιόριζε και που αποτελούσε ανασταλτικό παράγοντα της δράσης τους. Στόχος ήταν, μέσω αυτόνομων, αποκεντρωμένα οργανωμένων ομάδων να ενισχυθούν πρωτοβουλίες βάσης σαν ένα πρώτο βήμα της μακρόχρονης επίθεσης στην εξουσία.

Σύμφωνα με στοιχεία της ομοσπονδιακής εισαγγελίας οι RZ/Κόκκινη Ζόρα αναλαμβάνουν την ευθύνη για 186, στη πλειοψηφία τους ανεξιχνίαστες, εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις σε αρχές, εταιρίες και στρατιωτικές εγκαταστάσεις, από το 1973 έως το 1995. Επίσης αναλαμβάνουν την ευθύνη για πυροβολισμούς στο γόνατο σε έναν διορισμένο συνήγορο μεταναστών το 1978 και σε δύο υπεύθυνους της νομοθεσίας ασύλου το 1986 και το 1987 στο Βερολίνο. Εκτός από τη θανατηφόρο επίθεση το 1981 στον υπουργό οικονομίας της Έσσης Heinz Karry -ενέργεια που χαρακτηρίστηκε και από τους ίδιους ως

ατύχημα- δεν υπήρξαν άλλα θύματα από ενέργειες των RZ σε γερμανικό έδαφος. Ωστόσο από τα μέσα της δεκαετίας του 70 μέλη των RZ συμμετέχουν σε διεθνείς ενέργειες, στις οποίες υπήρξαν πολλοί νεκροί. Για πρώτη φορά το Νοέμβριο του 1973 ένας "Επαναστατικός Πυρήνας" αναλαμβάνει την ευθύνη για δύο εκρήξεις στο Βερολίνο και τη Νυρεμβέργη, οι οποίες στρέφονται ενάντια στο αμερικανικό συγκρότημα εταιρειών ITT που συνευθύνεται για το στρατιωτικό πραξικόπημα στη Χιλή. Στην πρώτη έκδοση της "Επαναστατικής Οργής", το Μάιο του 1975, υποδιαιρούν τις επιθέσεις τους σε τρεις κατηγορίες:

1. "αντι-ιμπεριαλιστικές ενέργειες", όπως π.χ. οι ενέργειες ενάντια στο αμερικανικό συγκρότημα ITT ή στη χιλιανή πρεσβεία.
2. Ενέργειες για την υποστήριξη των αγώνων των εργατών, των νέων και των γυναικών, π.χ. επίθεση σε

αυτοκίνητο υπεύθυνου κατεδάφισης κέντρου νεολαίας, σε κερδοσκόπο μεσίτη, σε αυτόματα εκδοτήρια εισιτηρίων ή πλαστογραφήσεις εκατοντάδων χιλιάδων εισιτηρίων και κουπονιών για άστεγους που έπειτα μοιράζονταν σε "προλεταριακές περιοχές".
3. "αντι-σιωνιστικές ενέργειες", π.χ. στο γραφείο της ισραηλινής αεροπορικής εταιρίας EL-AL ή σε εταιρίες που εισήγαγαν φρούτα από το ισραήλ.
Οι RZ αποτελούνταν από αυτόνομους πυρήνες σε συνεργασία μεταξύ τους, οι οποίοι συντονίζονταν μέσω μιας πανομοσπονδιακής συνάντησης. Είχαν δημιουργηθεί διάφορες ομάδες στη βόρεια Ρηνανία- Βεστφαλία, στο δυτικό Βερολίνο, στη βόρεια γερμανία και στην περιοχή Ρήνου-Μάιν.

Αντί-σιωνιστική αλληλεγγύη

Από την αρχή μέσα στους RZ δημιουργείται μια ομάδα που είναι υπεύθυνη για τις διεθνείς επαφές. Σ' αυτήν ανήκουν ο Gerd Schnepel, ο Wilfried Boese, η Brigitte Kuhlmann και ο γνωστός Βάινριχ. Το ότι η στράτευση τους για το διεθνή αγώνα δε γινόταν πάντα κατανοητή από τον πληθυσμό της ΟΔΓ το διαπιστώνουν οι ίδιοι οι RZ: "*Υπάρχει όμως ένα κομμάτι της πολιτικής μας, το οποίο, από τις μέχρι στιγμής συζητήσεις που κάναμε, πολλοί σύντροφοι δεν κατανοούν και δεν αποδέχονται όπως δεν το καταλαβαίνουν οι μάζες και προς το παρόν δε πρόκειται να τους κινήσει το ενδιαφέρον. Το θεωρούμε παρ' όλ' αυτά σωστό. Αυτό το κομμάτι του αγώνα σχετίζεται με το διεθνισμό, το οποίο κυρίαρχα ασχολείται με την αλληλεγγύη προς τους συντρόφους ξένων αντάρτικων και προς τους αγωνιζόμενους λαούς άλλων χωρών*".

Δύο διεθνείς ενέργειες, στις οποίες συμμετείχαν μέλη των RZ, προκαλούν έντονες εσωτερικές συζητήσεις και κριτική:
Η μια είναι η επιδρομή στο συνέδριο του ΟΠΕΚ το Δεκέμβριο του 1975 στη Βιέννη. Με την ομηρία έντεκα αράβων υπουργών πετρελαίου αξιώνεται μια υλική και ιδεολογική υποστήριξη για τους παλαιστινιακούς απελευθερωτικούς αγώνες. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης σκοτώνονται δύο υπεύθυνοι ασφάλειας και ένας Λίβυος απεσταλμένος. Σύμφωνα με τους RZ σ' αυτή την ενέργεια συμμετείχε ο Hans-Joachim Klein. Ο Klein μετά την αποχώρησή του από τους RZ το 1977 κρύβεται για 20 χρόνια στο εξωτερικό με την υποστήριξη του πράσινου πολιτικού Daniel Cohn-Bendit. Το 1998 λίγο πριν τις βουλευτικές εκλογές της γαλλίας συλλαμβάνεται και αποφασίζει να καταθέσει στην εισαγγελία της γερμανίας. Ο Klein, παραδέχεται ότι συμμετείχε σ' αυτή την ενέργεια, αλλά ως μάρτυρα κατηγορίας και επωφελούμενος των ευνοϊκών ρυθμίσεων του τρομονόμου, καταθέτει το φθινόπωρο του 1999 και κατηγορεί τον Rudolf Schindler και την Sonja Suder για συνέργεια. Η Suder συλλαμβάνεται τον Ιανουάριο του 2000 στη γαλλία. Η δίκη για την υπόθεση της επίθεσης στο Συνέδριο του ΟΠΕΚ ξεκίνησε στις 17 Οκτώβρη 2000 με κατηγορούμενους τον Hans-Joachim Klein και τον Rudolf Schindler. Μάρτυρες σ' αυτή τη δίκη ήταν ο υπουργός εξωτερικών της γερμανίας Φίσερ και ο Κον-Μπεντίτ. Ο Κλάϊν παραδέχτηκε ότι συμμετείχε στην επίθεση στη Βιέννη ως μέλος των RZ αλλά μετά άλλαξε άποψη για την ένοπλη πάλη, αποχώρησε από τους RZ, μπήκε υπό την προστασία του Μπεντίτ και μάλιστα έκανε και δήθεν αποκαλύψεις για τους επόμενους στόχους των RZ.`Ηδη τη δεύτερη μέρα της δίκης ανακαλεί τις επιβαρυντικές καταθέσεις με τις οποίες κατηγόρησε τον Schindler. Η Sonja Suder δε δικαζόταν καν, διότι οι γαλλικές αρχές αρνήθηκαν την έκδοσή της στη γερμανία ελλείψει στοιχείων. Μετά από μια μικρή καρδιακή ανακοπή στις φυλακές, ο Κλάϊν ανακαλεί και πάλι τις δηλώσεις του και ξαναεπιβαρύνει το Schindler. Η όλη διαδικασία είχε πολλές εκπλήξεις και κατέληξε με την αθώωση του Schindler και την καταδίκη του Κλάϊν σε 9 χρόνια φυλάκιση με τις ευεργετικές ρυθμίσεις του γερμανικού τρομονόμου. Ο Schindler λίγους μήνες μετά την αθώωσή του κατηγορείται ξανά για συμμετοχή στους RZ και δικάζεται στην τωρινή δίκη.
Η δεύτερη ενέργεια είναι η απαγωγή ενός αεροπλάνου της Air-France τον Ιούνιο του 1976 που εκτελούσε πτήση από Τελ-Αβιβ για Εντέμπε/ ουγκάντα, με την οποία επιχειρήθηκε η απελευθέρωση 53 πολιτικών

κρατουμένων, μεταξύ των οποίων 40 παλαιστίνιοι σε ισραηλινή κράτηση και έξι πολιτικών κρατούμενων στην ΟΔΓ. Δύο ιδρυτικά μέλη των RZ, ο Wilfried Boese και η Brigitte Kuhlmann συμμετέχουν στην απαγωγή και σκοτώνονται κατά την επιδρομή ισραηλινών ειδικών μονάδων στο αεροσκάφος.

Οι απαγωγείς και ένα παλαιστινιακό στέλεχος της ομάδας Βαντί Χαντάντ διαχωρίζουν τους επιβάτες ανάλογα με την εθνικότητα τους. Όλοι οι ισραηλινοί επιβάτες πρέπει να παραμείνουν με τους απαγωγείς στο αεροσκάφος, το μεγαλύτερο μέρος των υπόλοιπων επιβατών αφήνεται ελεύθερο. Το ότι, στη προκειμένη περίπτωση, όντως υπήρχε ο διαχωρισμός εβραίος /μη εβραίος ανεξάρτητα από την εθνικότητα -όπως ισχυρίζονται οι συγγραφείς του κειμένου των RZ "Ο Gerd Albatrus είναι νεκρός"- είναι αμφισβητήσιμο.

Στις συζητήσεις που ακολουθούν μετά από αυτές τις αποτυχημένες ενέργειες φαίνεται πως σχεδόν όλα τα μέλη των RZ συμφωνούν πως τέτοιου είδους διεθνείς επαφές και ιδιαίτερα αυτές με την ομάδα Βαντί Χαντάντ, δε μπορούν να συνεχιστούν και έτσι αποφασίζεται να διακοπούν. Όμως μερικά μέλη, βγάζοντας άλλα συμπεράσματα από τις συζητήσεις, αποχωρούν από τους RZ. Αργότερα προσχωρούν στην "ομάδα του Κάρλος" και δεν ξαναχρησιμοποιούν την υπογραφή RZ. Πλέον ονομάζονται "ομάδα διεθνών επαναστατών". Αυτό το ρήγμα, που στη πραγματικότητα αποτελεί τη διάσπαση της οργάνωσης, θα συζητηθεί δημόσια για πρώτη φορά μετά από 15 χρόνια.

Όπως φαίνεται όμως, στα χρόνια που ακολούθησαν τη διάσπαση, διατηρήθηκαν σχέσεις μεταξύ μεμονωμένων μελών των RZ και της ομάδας Κάρλος. Αυτές οι επαφές στηρίχτηκαν σε παλιές προσωπικές σχέσεις. Ιδιαίτερα ο Gerd Albatrus συνέχισε τις επαφές, οι οποίες όμως το Δεκέμβριο του 1987 θα αποβούν μοιραίες. Σύμφωνα με την Magdalena Kopp, σε ένα ταξίδι του στο λίβανο καταδικάζεται από μέλη της ομάδας Κάρλος ως "προδότης" και εκτελείται αμέσως από τον ίδιο τον Κάρλος. Ποιες ακριβώς ήταν οι κατηγορίες εναντίον του δεν έχει ξεκαθαριστεί. Ωστόσο, για τους συγγραφείς του κειμένου "Ο Gerd Albatrus είναι νεκρός", μέσα δηλ. στους RZ, δεν υπάρχουν αμφιβολίες για την ακεραιότητα του.

"Οπλισμένο χέρι των κοινωνικών κινημάτων"

Στα τέλη της δεκαετίας του 70 οι RZ γίνονται ευρύτερα γνωστοί με όλο και περισσότερες επιθέσεις. Θεωρούν σημαντικό να διατηρηθεί η προοπτική του ένοπλου αγώνα και μετά το γερμανικό φθινόπωρο του 1977. Στο περιοδικό Spiegel, η Υπηρεσία Ομοσπονδιακής Ασφάλειας ανακοινώνει την εκτίμησή της ότι προσωρινά θεωρούνται μεγαλύτερος κίνδυνος ακόμα και από τη RAF. Το καλοκαίρι του 1978 εκρήγνυται μια βόμβα, που προοριζόταν για τη πρεσβεία της αργεντίνικης χούντας, στα χέρια του Hermann Feiling με αποτέλεσμα να ακρωτηριαστούν τα δυο του πόδια και να του αφαιρεθούν με επέμβαση τα μάτια. Παρόλο που ο Feiling βρίσκεται υπό την επίδραση ισχυρών καταπραϋντικών ναρκωτικών και στην εντατική (σας θυμίζει τίποτα;...) υπάλληλοι της ομοσπονδιακής ασφάλειας και της ασφάλειας της Βυρτεμβέργης κρατούν πάνω από 1000 σελίδες με πρακτικά από δηλώσεις που κάνει τις εβδομάδες μετά το ατύχημα.

Η ομοσπονδιακή ασφάλεια και η ομοσπονδιακή εισαγγελία θεώρησαν ότι συγκέντρωσαν κατ' αυτό τον τρόπο αρκετά στοιχεία ώστε να εκδώσουν τελικά συνολικά εφτά ακόμα εντάλματα σύλληψης. Πέντε από τους κατηγορούμενους καταφέρνουν και ξεφεύγουν πριν προλάβει να χτυπήσει η αστυνομία : αυτοί είναι ο Rudolf Raabe και οι κατηγορημένοι από τον Mousli για συμμετοχή σε ενέργειες των RZ Rudolf Schindler και Sabine Eckle. Επίσης αναζητούνται και οι Sonja Suder και ο C. Gauger οι οποίοι συλλαμβάνονται τελικά το Γενάρη του 2000 στη γαλλία.

Στο αποκορύφωμα της νεολαΐστικης εξέγερσης στις αρχές της δεκαετίας του 80, δημοσιεύεται τον Γενάρη του 1981 το 6ο φύλλο της εφημερίδας τους "Επαναστατική Οργή". Σε πολλές πόλεις της δυτικής γερμανίας καθώς και στο Βερολίνο υπάρχουν κατειλημμένα σπίτια. Το μεγαλύτερο μέρος αυτού του φύλλου καταλαμβάνει ένα κείμενο που ασχολείται με τις εμπειρίες του ένοπλου αγώνα σε σχέση με τα νέα κοινωνικά κινήματα και ασκεί έντονη αυτοκριτική. Σχεδόν κανείς δε μπόρεσε να αντικατοπτρίσει με τόση ακρίβεια και αυστηρότητα το σχεδιασμό και τα προβλήματα των RZ, όσο το έκαναν οι ίδιοι. Αυτή η αυτοκριτική και ο λόγος για εσωτερικά προβλήματα της ομάδας και αντιθέσεις ήταν για εκείνη την εποχή πρωτοφανές. Στο κείμενο τους υπογραμμίζουν : "*Επιθέσεις σε κεντρικούς κρατικούς θεσμούς τις θεωρούμε για την ώρα πολιτικά αδύνατες : Δε μπορούμε να θέσουμε το ζήτημα της εξουσίας! Δε διεξάγουμε κανένα πόλεμο! Πολύ περισσότερο στεκόμαστε μπροστά σε ένα δύσκολο και μακροχρόνιο αγώνα για την υπεράσπιση του κόσμου και όχι στα μετόπισθεν μίας στρατιωτική νίκης! Αυτό εμείς το χαρακτηρίζουμε στρατηγική άμυνας, αν και για μας ο αγώνας μπορεί να είναι ολότελα επιθετικός.*" Η επιρροή του σκεπτικού των RZ από τα χρόνια του 68 και μετά, είναι πολύ έντονη. "*Το σχέδιο 'Δημιουργείστε πολλούς Επαναστατικούς Πυρήνες' λειτούργησε μόνο όταν δημιουργήθηκε ένας παραλληλισμός των μεθόδων του αγώνα. Δε καταφέραμε όμως να προσαρμοστούμε σε επιμέρους κινήματα ή να κερδίσουμε τους μάχιμους στο σύνολο τους...*". Επί πλέον παρουσιάζονται αναλυτικά και οι θέσεις μελών των RZ που έχουν αποχωρήσει από την ομάδα.

Παράλληλα με τις μάχες για τις καταλήψεις και το κίνημα ενάντια στην ατομική ενέργεια, τα χρόνια εκείνα είχε αναπτυχθεί ένα δυνατό κίνημα ενάντια στην επέκταση του δυτικού αεροδιαδρόμου στην Φρανκφούρτη (βλ. και "Μπουρλότο και Φωτιά", σελ. 132- 135). Για πρώτη και τελευταία φορά στην ιστορία τους καταφέρνουν κάποιες ομάδες των RZ να ενσωματωθούν σ' αυτό το κίνημα. Και αυτό, μολονότι στην αρχή η συμμετοχή τους στο κίνημα ενάντια στον αεροδιάδρομο επισκιάστηκε από ένα σοβαρό λάθος. Το Μάιο του 1981 πραγματοποιείται ενέργεια εναντίον του υπουργού οικονομίας της Έσσης και κύριο υπεύθυνο για

την επικείμενη επέκταση του αεροδρομίου, Heinz-Herbert Karry. Όμως δεν πυροβολείται στο γόνατο, όπως είχε σχεδιαστεί, αλλά στην αορτή και πεθαίνει από αιμορραγία...

Σε επισκέψεις αντιπροσώπων των ηπα διοργανώνονται δυναμικές πορείες με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών. Κατά την επίσκεψη του Ronald Reagan στις 11 Ιουνίου 1982 στο Δ. Βερολίνο οι RZ διεξάγουν συνολικά εννιά επιθέσεις σε αμερικάνικες στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Στο κείμενο ανάληψης ευθύνης οι RZ δεν αναφέρονται μόνο στις εισαγωγές αμερικάνικου στρατιωτικού εξοπλισμού, αλλά επιτίθενται και στη γερμανική βιομηχανία όπλων. Από υλικής άποψης, το πιο σημαντικό χτύπημά τους ήταν η ανατίναξη ενός υπολογιστή της βιομηχανίας MAN με 20 εκατομμύρια μάρκα υλικές ζημιές.

Από τις αρχές του '80 οι RZ και οι "**Rote Zora**" αναφέρονται στη γενετική και στις πιθανές κοινωνικές συνέπειες των νέων τεχνικών αναπαραγωγής ως μέσο των κυρίαρχων. Οι "Rote Zora" ήταν οι φεμινιστικές ομάδες των RZ που από το 1977 λειτουργούσαν αυτόνομα. Για αρκετά χρόνια συνυπογράφονται προκηρύξεις από τους "Επαναστατικούς Πυρήνες" και τις "Κόκκινες Ζόρα". Μόνο στα μέσα της δεκαετίας του 80 επέρχεται ουσιαστική ρήξη μεταξύ τους. Οι γυναίκες των Rote Zora ακολουθούν τη δικιά τους πολιτική και δε θέλουν να αποτελούν απλά τη φεμινιστική πτέρυγα των RZ. Αναφέρουν: "*Δε δεχόμαστε τον "αριστερίστικο" διαχωρισμό της επαναστατικής δουλειάς σύμφωνα με το σκεπτικό: οι γυναίκες για τα γυναικεία θέματα και οι άντρες για τα γενικότερα πολιτικά θέματα*". Πραγματοποιούν επιθέσεις σε νταβατζήδες και sex-shops αλλά και στη Siemens, στην εταιρία ηλεκτρικών υπολογιστών Nixdorf και σε ένα κέντρο επεξεργασίας δεδομένων, αντιστεκόμενες στην παραγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού, στην παρακολούθηση και επιτήρηση της καθημερινότητας και στην οικονομική αναδιάρθρωση. Ευρύτερα γνωστές γίνονται το 1987 με τις ενέργειες ενάντια στην αλυσίδα καταστημάτων ρούχων "Adler" που γίνονται για συμπαράσταση στην απεργία γαζωτριών της εταιρίας στη ν. κορέα. Γίνεται μια εμπρηστική επίθεση στα κεντρικά γραφεία της εταιρίας αλλά η διεύθυνση εξακολουθεί να αδιαφορεί για τα αιτήματα των απεργούντων γυναικών. Τη νύχτα της 15ης Αυγούστου 1987 ξεσπάει ταυτόχρονα φωτιά σε εννιά υποκαταστήματα της εταιρίας Adler. Μπροστά σ' αυτό και στη δημοσιότητα που παίρνει το θέμα, η διεύθυνση τελικά υποχωρεί στα αιτήματα των απεργούντων γυναικών στη ν. κορέα. Τέτοιες νίκες, που πετυχαίνονται με ριζοσπαστικές ενέργειες, είναι σπάνιες στη δ. γερμανία και γι' αυτό ακριβώς το λόγο η ομοσπονδιακή αστυνομία εντείνει τις έρευνες. Το Δεκέμβρη 1987 ασκήθηκε δίωξη σε 33 άτομα τα οποία κατηγορήθηκαν είτε για συμμετοχή είτε για υποστήριξη των RZ/Rote Zora. Πολλοί κατηγορούμενοι κατάφεραν να ξεφύγουν της σύλληψης και οι περισσότεροι ζούνε ακόμα και σήμερα στην παρανομία.

Το πιο ενδιαφέρον όμως εγχείρημα των RZ, εκείνο το χρονικό διάστημα, και το πιο πλούσιο σε πολιτικά συμπεράσματα (χρήσιμα ειδικά στον ελλαδικό χώρο) ήταν, κατά την άποψη μας, η

Εκστρατεία για τους πρόσφυγες ("για την ελεύθερη συρροή")

Όταν μειώνεται η ροή των περίπου 12 εκατομμυρίων γερμανόφωνων προσφύγων από τις ανατολικές χώρες, οι βιομηχανίες της γερμανίας αρχίζουν, στα τέλη της δεκαετίας του '50, να προσλαμβάνουν ξένους εργάτες κυρίως νεαρούς άντρες. Μετά όμως από το οικονομικού κραχ το 1973 σταματούν οι προσλήψεις και οι λεγόμενοι "Gastarbeiter" (φιλοξενούμενοι εργάτες) προτρέπονται στο να επιστρέψουν στις χώρες καταγωγής τους. Οι εργάτες, αντιθέτως, φέρνουν και τις οικογένειές τους και έτσι στα τέλη του '70 κατοικούν περίπου 4 εκατομμύρια ξένοι εργάτες στην ΟΔΓ. Σ' αυτούς προστίθενται, στις αρχές του '80, πρόσφυγες από το λεγόμενο "τρίτο" κόσμο, που εισέρχονται στη γερμανία κυρίως μέσο του δυτικού Βερολίνου (ιδιαίτερα από τα ανατολικά σύνορα της πόλης). Φεύγουν από δικτατορίες, εμφύλιους πολέμους και από την οικονομική μιζέρια. Έτσι αυξάνεται ο αριθμός τους μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα το 1980 στην τουρκία μετά τη νίκη της επανάστασης των ισλαμιστών στο ιράν. Το γερμανικό κράτος πρέπει να λάβει μέτρα. Με διοικητικές αποφάσεις δικαστηρίων γίνονται προσπάθειες για μείωση των προσφύγων. Έτσι, δικαστήριο του Βερολίνου αποφασίζει ότι τα βασανιστήρια δεν αποτελούν κριτήριο παροχής ασύλου. Το 1985 ο τούρκος Cemal Altun, κατά τη διάρκεια της εκδίκασης της αίτησης ασύλου του, συνειδητοποιώντας την επικείμενη απέλασή του πηδάει από το παράθυρο της αίθουσας που βρισκόταν στον 4ο όροφο. Ο θάνατός του κινητοποιεί, το ίδιο βράδυ και αυθόρμητα, πάνω από 10.000 ανθρώπους σε μια διαδήλωση. Γενικά πάντως δημιουργείται στη γερμανική κοινωνία ένα κλίμα ρατσισμού και ξενοφοβίας και μια δυσαρέσκεια για την "κατάχρηση του ασύλου".

Οι RZ, τον Οκτώβριο του 1986, στο 9ο τεύχος της εφημερίδας τους Zorn-Extra ανακοινώνουν την έναρξη της εκστρατεία τους για τους πρόσφυγες. "*Θέλουμε να συμβάλουμε στην ανάκαμψη του αντί-ιμπεριαλισμού στην ΟΔΓ και ως προς αυτή την κατεύθυνση συνδεόμαστε με το ζήτημα των προσφύγων*". Στη συνέχεια γράφουν ότι με την εμφάνισή τους στις μητροπόλεις, οι πρόσφυγες θα διεκδικήσουν το δικαίωμά τους για αξιοπρεπή ζωή. Αναφέρονται σε ανοιχτά σύνορα και πόλεις. "*Αυτό όμως θα κατακτηθεί μόνο αν δημιουργήσουμε χώρους για τους πρόσφυγες, οι οποίοι δε θα ελέγχονται πλέον από το κράτος*", επισημάνουν οι RZ. Η πρότασή τους αυτή απευθυνόταν στους αυτόνομους και γενικότερα στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Επίσης κρίνουν ότι πρέπει "*το θέμα των προσφύγων να αποτελέσει δοκιμασία για την πολιτική πράξη σε διαφορετικά επίπεδα*". Το 1986 και 1987 πυροβολούνται στα γόνατα ο διευθυντής της αστυνομίας μεταναστών και ένας δικαστής που εξέταζε αιτήσεις ασύλου και τοποθετούνται εκρηκτικοί μηχανισμοί σε υπηρεσίες που χειρίζονται τις αιτήσεις ασύλου.

Οι RZ διατυπώνουν την άποψη ότι οι κοινωνικές αντιπαραθέσεις μετατρέπονται, από τον κρατικό μηχανισμό, σε εθνικό ζήτημα που στρέφεται ενάντια στους πρόσφυγες. Αλλά και οι RZ δε μπορούν να βρουν τρό

πους για να δεθούν οι αγώνες των προσφύγων με τα αιτήματα των κατώτερων τάξεων των γερμανών. "*Ποτέ δεν είχαμε την ψευδαίσθηση ότι τα κομμάτια της προλεταριακής νεολαίας, των γυναικών, των ανέργων ή άλλα κομμάτια της κοινωνίας θα αποκτήσουν αυτόματα κοινά ενδιαφέροντα με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Ο σεξισμός και ο ρατσισμός είναι πολύ βαθιά ριζωμένος για να συμβεί κάτι τέτοιο. Ο αντιιμπεριαλισμός πρέπει να πολεμήσει ακριβώς αυτά τα σημεία.*"

Πολύ σύντομα όμως ασκείται, από πολλές ομάδες των RZ, αυτοκριτική σε ότι αφορά αυτή την εκστρατεία. Σε αντίθεση με τη διαπίστωσή τους, που δημοσιεύτηκε στην "Επαναστατική Οργή" #6 το 1981, ότι δε μπορεί η "ένοπλη πολιτική" να ωθήσει κινήματα, προσπαθούν να κάνουν ακριβώς αυτό. Μια ομάδα συγγενική προς τους RZ ασκεί κριτική και θεωρεί "απλά λάθος" την τακτική να εξιδανικεύονται οι πρόσφυγες και να μετατρέπονται σε "επαναστατικά υποκείμενα" με τη βοήθεια των οποίων θα αλλάξουν οι συνθήκες στις μητροπόλεις. Σύμφωνα με την κριτική τους, με την "εκστρατεία για τους πρόσφυγες" οι RZ ακολούθησαν τη γνωστή αριστερή παράδοση της αναζήτησης του (νέου) "επαναστατικού υποκειμένου".

"*Ελπίζαμε τότε, ότι με την θεματική ενασχόλησή μας με την νέα ταξική σύνθεση και με τον αποκλεισμό του κατώτερου φτωχού 1/3 της κοινωνίας θα βρίσκαμε ένα δρόμο να πλησιάσουμε ένα πιθανό επαναστατικό υποκείμενο και να προεξοφλήσουμε τους αγώνες τους*", διαπιστώνουν κατά τη διάλυσή τους οι RZ.

Η αιώνια αναζήτηση του "επαναστατικού υποκειμένου", συνήθως σε ανδρική μορφή, μοιάζει με την αναζήτηση μιας υπόσχεσης που τερματίζει με μια μεγάλη απογοήτευση. Το '68 ήταν η εργατική τάξη, λίγο αργότερα ο μαζικός εργάτης, στα μέσα της δεκαετίας του '70 ο εθνικό-απελευθερωτικός αντάρτης, τη δεκαετία του '80 ο μη ενταγμένος - μη βολεμένος και με την "εκστρατεία για τους πρόσφυγες" ανέβηκε σ' αυτό τον θρόνο ο οικονομικός πρόσφυγας. Γράφει ένας "Πυρήνας" από τους αγώνες για το δυτικό αεροδιάδρομο:"*Δεν υπάρχει "το επαναστατικό υποκείμενο". Οπότε είναι και άσκοπο να το αναζητάμε. Η ενασχόληση με το μόρφωμα αυτό, το οποίο ενσαρκώνει με όλη την καθαρότητα και λεπτότητα την επαναστατική θέληση παραπλανεί σε σχέση με την πολυπλοκότητα του κοινωνικού προτσές και παραβλέπει ότι μια επαναστατική εξέλιξη εξαρτάται από πολλά διαφορετικά σημεία... Η δημιουργία του "επαναστατικού υποκειμένου" υπονοεί ότι ένα επαναστατικό κίνημα ή ακόμη και η ανατροπή είναι δυνατόν να γίνουν με μια μόνο κίνηση*".

Υπάρχει μια γοητεία, στο να εντοπίζει κανείς πρώτα ένα "επαναστατικό υποκείμενο" και στη συνέχεια να τρέχει να το στηρίξει. Γίνεται έτσι αυτόματα μέρος μιας επαναστατικής διαδικασίας. Αλλά σύμφωνα με την εμπειρία των RZ ο δρόμος αυτός είναι γεμάτος με όλα αυτά που θα' θελε κανείς να καταργήσει και να πολεμήσει. Όταν η ριζοσπαστική πολιτική δε μπορεί να στηριχθεί αυτόνομα απέναντι σ' όλα αυτά που οραματίζεται, θα θαμπώνεται από τα ίδια της τα εγχειρήματα και με κλειστά μάτια θα θερίζει απογοητεύσεις, εκεί που δε θα' πρεπε να τις σπείρει.

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 οι RZ αποφασίζουν να λήξουν την εκστρατεία τους. Παρόλη την κριτική που έχει ασκηθεί ως τότε, ο "χώρος" των αυτόνομων αντιδρά γιατί θεωρούσε ότι στη δεδομένη χρονική περίοδο η εκστρατεία αυτή ήταν απαραίτητη. Εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες περνούν τα ανατολικά σύνορα που έχουν "ανοίξει" βραχυπρόθεσμα. Η κατάσταση κλιμακώνεται για μια ακόμη φορά: Το καλοκαίρι του 1991 επιτίθενται δυτικογερμανοί εργάτες σε πρώην ανατολικογερμανούς, και σε εργάτες από την αγκόλα και τη μοζαμβίκη. Τον επόμενο χρόνο διεξάγεται στο Rostock-Lichtenhagen ένα πογκρόμ ενάντια σε ρόμα, Sinti και σε βιετναμέζους εργάτες. Αυτό ήταν αποτέλεσμα μιας μαζικής εκστρατείας του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος ενάντια στην "κατάχρηση του ασύλου". Η άποψη "ανοιχτά σύνορα για όλους" αποτελεί πλέον μειοψηφία στην γερμανική κοινωνία και πολλοί αυτόνομοι βρίσκονται πάλι στη θέση να πρέπει να υπερασπιστούν το Σύνταγμα και τα αστικά δικαιώματα των προσφύγων. Καθιερώνεται η απαγόρευση της εργασίας για όσους αιτούνται άσυλο και οι πρόσφυγες μεταφέρονται από τα διαμερίσματα τους σε ειδικές κατοικίες. Τα σύνορα με την πολωνία και την τσεχία γίνονται αδιαπέραστα. Το τελευταίο χτύπημα των RZ στρέφεται ενάντια στις εγκαταστάσεις παροχής ρεύματος της ειδικής συνοριακής αστυνομίας στη Φρανκφούρτη. Ο αριθμός των προσφύγων που καταφέρνουν να καταθέσουν αιτήσεις για άσυλο στη γερμανία μειώνεται αισθητά.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ RZ

Από το 1990/91 μειώνεται ο αριθμός των επιθέσεων των RZ. Μετά την επίθεση στις εγκαταστάσεις της συνοριακής αστυνομίας στη Φρανκφούρτη τέλη του 1993, δε γίνονται άλλες ενέργειες. Η επίθεση σε ένα ναυπηγείο στη Βρέμη το 1995, όπου κατασκευάζονταν τούρκικα πολεμικά πλοία, είναι η τελευταία που αναλαμβάνουν οι "Rote Zora". Ήδη κάποιες επιθέσεις φαίνονταν να γίνονται μάλλον αντανακλαστικά. Σχετικά μ' αυτό μια συγγενική ομάδα αναφέρει στο κείμενο "**This is not a love song**" (Άνοιξη του 1991) "*...οι RZ αποδεικνύουν ότι βρίσκονται εκτός τόπου και χρόνου (...)*". Οι ενέργειες τους είναι "*άτοπες, οι σύντροφοι έδειξαν ότι δε μπόρεσαν να βρουν απάντηση στις σωστές ερωτήσεις που τέθηκαν από τους ίδιους, για τη σχέση δηλ. που έχουν ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός και η δικιά τους πολιτική πράξη". Στις αναλήψεις ευθύνης "λείπει κάθε πολιτικός προσανατολισμός -αυτό αναδεικνύει το λάθος των συντρόφων. Προσποιούνται καθαρότητα, εκεί που δε μπορεί να υπάρξει...*".

Η δολοφονία του Gerd Albartus στο λίβανο φάνηκε ότι αποτέλεσε κομβικό σημείο στις εσωτερικές αντιπαραθέσεις και αποτέλεσε την αρχή της αποξένωσης μεταξύ των μελών. Μετά το Δεκέμβριο του 1991, οι συζητήσεις πάνω σ' αυτό το θέμα διεξάγονταν δημόσια.

`Ενα άλλο πρόβλημα ήταν η επιθυμία των RZ για συνύπαρξη πολιτικής και "μιλιταριστικής" οργάνωσης. Αναφέρουν σχετικά στο κείμενό τους "Το τέλος της πολιτικής μας": "*Είχαμε προσηλωθεί τόσο στις μορφές της πάλης μας που παραλείψαμε να αναπτύξουμε μια πολιτική θεωρητική κατεύθυνση, που δε θα ήταν απλά το γέμισμα κάποιων κενών σε συγκεκριμένες πολιτικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις. Η κοινωνικό-επαναστατική μας θεώρηση διαφαινόταν, στην καλύτερη περίπτωση ως μωσαϊκό, από το σύνολο των σχολίων και των αναλύσεών μας πάνω σε μεμονωμένα θέματα. Η διαλεκτική της ένοπλης αντίστασης και των μαζικών αγώνων παρέμεινε καθαρά εσωτερικό ζήτημα των RZ. Την υποκειμενική αποφασιστικότητα για παραβατικότητα, για ένοπλες επιθέσεις και τη συναίνεση του αριστερού "χώρου" στη δράση μας τις ερμηνεύσαμε, δυστυχώς λάθος, ως επαναστατική δύναμη επικίνδυνη για το σύστημα, και ως πρώτο βήμα του επαναστατικού προτσές. Μα, είχαμε στ' αλήθεια πιστέψει ότι μ 'αυτό τον τρόπο θα μπορούσαμε να επηρεάσουμε τις πολύπλοκες κοινωνικές αλλαγές μέσα στις πολιτικές, πολιτισμικές, κοινωνικές και οργανωτικές διαστάσεις τους; Προφανώς!*".

Οι RZ κλείνουν έτσι μόνοι τον κύκλο της δράσης τους. Το κράτος όμως δεν ξεχνά και έτσι φτάνουμε και πάλι στην υπόθεση της δίκης κάποιων μελών τους σήμερα.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

Η δίκη αυτή δε θα μπορούσε ποτέ να γίνει εάν δε συνεργαζόταν με τις αρχές ο Tarek Mousli, αυτόνομος από το Βερολίνο και πρώην μέλος των RZ. Οι καταθέσεις του και μόνο είναι τα στοιχεία που έχουν οι εισαγγελικές αρχές. `Οταν αποφάσισε να συνεργαστεί με τις αρχές έπρεπε βέβαια να συμπληρωθούν και πολλά κενά στις καταθέσεις που δε "έφταναν" για να καταδικαστούν όλοι οι κατηγορούμενοι. Αναπόφευκτο ήταν έτσι στην ακροαματική διαδικασία ο μάρτυρας κατηγορίας να πέσει σε πολλές αντιφάσεις... Η ιστορία με τον Mousli ξεκίνησε όταν εξαιτίας μιας διάρρηξης, που είχε γίνει στο υπόγειο του σπιτιού του, βρέθηκε εκρηκτική ύλη που χρησιμοποιούσαν οι RZ. Παρόλο που ενημερώθηκε αμέσως η ομοσπονδιακή αστυνομία για τρία χρόνια δε γίνεται καμία κίνηση. Τελικά το Νοέμβριο 1997 έγινε ο συσχετισμός της εκρηκτικής ύλης με τους RZ. Ανεξήγητο παραμένει ακόμα το τί μεσολάβησε μέσα σ' αυτά τα τρία χρόνια. Η ομοσπονδιακή αστυνομία καθώς και η εισαγγελία εκμεταλλεύτηκαν μάλλον κατάλληλα το ότι ο δάσκαλος του καράτε Mousli βρισκόταν σε άθλια οικονομική κατάσταση και ότι είχε χρέη αρκετών χιλιάδων μάρκων. Ο Mousli, γεννημένος στο λίβανο, απέκτησε τη γερμανική υπηκοότητα "αναπάντεχα" το 1997. Στις αρχές του '90 του την είχαν αρνηθεί οι αρχές λόγο των σχέσεών του στο παρελθόν με την άκρα αριστερά και με κρατούμενους για πολιτικές υποθέσεις. Συλλαμβάνεται δυο φορές για συμμετοχή στους RZ "καταδικάζεται" σε μικρή ποινή με αναστολή και μπαίνει στο πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων με αλλαγή ταυτότητας και μηνιαίο εισόδημα...

Στη δίκη: τέλη Γενάρη 2002 ο R. Schindler σπάει τη σιωπή του και δηλώνει πρώην μέλος των RZ. Στη δήλωσή του αντικρούει κεντρικά σημεία της κατάθεσης του Mousli. Παρόλα αυτά τόσο η εισαγγελία όσο και το δικαστήριο δέχονται την αξιοπιστία της δήλωσης του Schindler. Εν όψει των έντονων αμφιβολιών ως προς την αξιοπιστία του μεταμελημένου μάρτυρα κατηγορίας και ως προς τις αμφίβολες διαδικασίες ανακρίσεως και έρευνας της εισαγγελίας κάποιοι μάλλον ήταν χαρούμενοι για το γεγονός ότι τουλάχιστον ένας κατηγορούμενος επιβεβαιώνει ένα μέρος των κατηγοριών. Το δικαστήριο αναγγέλλει ότι θα αναγνωρίσει την ομολογία του και καθορίζει ως μέγιστη ποινή τα 3 έτη και 9 μήνες με αναστολή και την άμεση απελευθέρωσή του. Η S. Eckle, που δηλώνει και αυτή πρώην μέλος και συμφωνεί με τη δήλωση του συζύγου της, αφέθηκε επίσης ελεύθερη. Ακολουθεί η δήλωση του τρίτου κατηγορούμενου Axel Haug. Δηλώνει ότι ήταν μέλος των RZ από το 1986-1987 ως το τέλος αλλά ότι δε συμμετείχε στις επιθέσεις. Μετά από 26 μήνες προφυλάκισης αφήνεται ελεύθερος.

Μέσω των δηλώσεων αυτών των τριών κατηγορούμενων φαίνονται από τη μία οι αντιφάσεις στις καταθέσεις του μάρτυρα κατηγορίας. Από την άλλη όμως ασκείται έντονη πίεση στους εναπομείναντες κατηγορούμενους Gloede και Borgmann να παραδεχθούν τη συμμετοχή στους Πυρήνες και να αποφυλακιστούν. Ακολουθούν αιτήσεις αποφυλάκισης απ' την υπεράσπιση του Harald G., οι οποίες βέβαια απορρίπτονται. Αυτή η επιμονή του δικαστηρίου θα μπορούσε να μεταφραστεί ως εκβιασμός προς τον κατηγορούμενο. Στις 10 Μαΐου 2002 αφήνεται τελικά ελεύθερος ο Gloede, λόγω ασθένειας συγγενικού προσώπου. Η εγγύηση ανέρχεται σε 60.000 ευρώ.

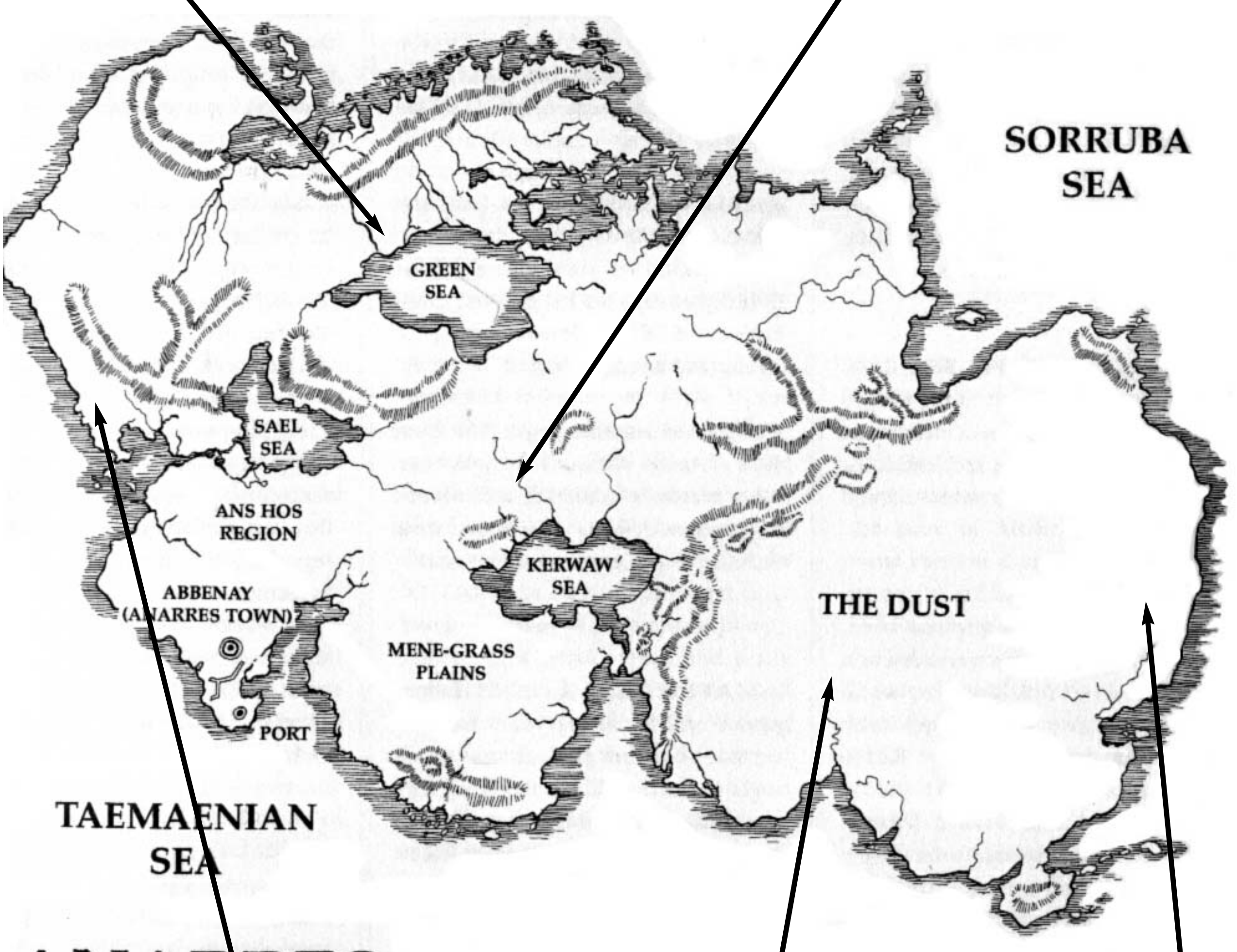
Το καλοκαίρι του 2002 καταθέτει η 63χρονη Barbara W. Ισχυρίζεται ότι η αυτή πυροβόλησε στα γόνατα το διευθυντή της αστυνομίας μεταναστών Hollenberg, ότι στην ενέργεια αυτή παρευρισκόταν ο κατηγορούμενος R. Schindler που της παρείχε κάλυψη. Η μαρτυρία αυτή έρχεται σε αντίθεση με τα λεγόμενα του μάρτυρα κατηγορίας Mousli, ο οποίος είχε ισχυριστεί ότι ο R. Schindler ήταν αυτός που πυροβόλησε με τη συμμετοχή της συζύγου του S. Eckle. Για μια ακόμα φορά δημιουργούνται έντονες αμφιβολίες ως προς την αξιοπιστία του μάρτυρα κατηγορίας. Μετά από μια εβδομάδα όμως η ομοσπονδιακή εισαγγελία αμφισβητεί την αξιοπιστία της κατάθεσης της Barbara W.

Η ακροαματική διαδικασία προχωράει πολύ αργά και "κολλάει" σε απίστευτες λεπτομέρειες. Η διάρκεια της δίκης κατά την έναρξη της είχε εκτιμηθεί από τους δικαστές σε 5 μήνες, ενώ μετά από 2 χρόνια (Μάρτης 2003) δεν έχουν ακόμη απολογηθεί οι κατηγορούμενοι και η δίκη δεν πρόκειται να τελειώσει πριν από το καλοκαίρι.

περιεχόμενα των προηγούμενων τευχών:

<u>τεύχος #1</u> (Φλεβάρης 1999):
*παγκοσμιοποιημένη οικονομία και αντίσταση (για την ασιατική κρίση 97-98) *το έτος 2000 *για το aids *μια ανάσα και μια σφαίρα *κινητή τηλεφωνία- ακίνητη ζωή *Ουλρίκε παραδόσου! *για τις ψυχοτρόπες ουσίες

<u>τεύχος #2</u> (Φλεβάρης 2000):
ΤΑΞΙΚΟΣ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ:
ΚΡΙΣΗ- ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ -ΠΟΛΕΜΟΣ
*το μοντέλο της γιουγκ. αυτοδιαχείρησης, η κρίση του και η αναγκαιότητα του πολέμου *κοσσυφοπέδιο *οι γυναίκες και ο πόλεμος *βοσνία *η έννοια της "κεντρικής ευρώπης" και η πολιτική των ομόκεντρων κύκλων του γερμανικού κράτους για τα βαλκάνια, που ακολουθεί από την αρχή του προηγούμενου αιώνα

ο χάρτης είναι ένα σκίτσο του Jeff White από τη συλλογή "The dictionary of Science Fiction Places", The Wonderland Press, 1999

<u>τεύχος #3</u> (καλοκαίρι 2000):
*η "πολιτική καθαρότητα" και η "ουδετερότητα" ως δυο όψεις του νομίσματος "απραξία" *για την αλληλεγγύη στους αναρχικούς Μαζιώτη και Μητροπέτρο *περιθωριακή μοναξιά *εποχιακές ιώσεις *μια σφαίρα, μια ανάσα και πολλά γυαλιά *Δουλέχριστο fun club *χίλιοι λόγοι

<u>τεύχος #4</u> (Γενάρης 2001):
ΠΟΛΕΜΟΣ 1999 ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ
(*χρονολόγιο *ΝΑΤΟ *UCK *το αντιπολεμικό και αντιεθνικιστικό κίνημα στη σερβία *μετάφραση συνέντευξης του σλοβένου Zizek *ΜΚΟ *χρονικό μαυροβούνιο *η πτώση Μιλόσεβιτς)
*ΠΡΑΓΑ 2000, κίνηση και κριτική *για την απεργία πείνας στις τουρκικές φυλακές και για την αλληλεγγύη εδώ *οι εφέσεις των συντρόφων Μαζιώτη και Μητροπέτρο *πίσω από το κέντρο...

<u>τεύχος #5</u> (άνοιξη 2002):
*επιταχυνόμενα διεθνοποιούμενος καπιταλισμός *argentinazo *αστυνόμευση, επιτήρηση, έλεγχος *11 Σεπτέμβρη και εσωτερικός εχθρός *το κόλπο με τις κάρτες *διεθνοποίηση του μιλιταρισμού και ΝΑΤΟ *11-9-2001: όταν η μαμή της ιστορίας συνάντησε το μεγάλο αδελφό (της) * 8 σημεία για τα κινήματα ενάντια στη διεθνοποιούμενη Κυριαρχία *κείμενο κριτικής: "ο μύθος της καταστολής και του κεντρικού κρατικού σχεδιασμού" *για τα γατιά που χάθηκαν...